SIAM INTER COMICS

COPYRIGHT • ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

20

เส้นทางที่ผู้มีจิตใจ
เด็ดเดี่ยวร่วมบุกเบิก

ดาบพิฆาตอสูร

เหมาะสำหรับ 15+

Koyoharu Gotouge

80 บาท

ดาบพิฆาตอสูร

20

เส้นทาง
ที่ผู้มี
จิตใจ
เด็ดเดี่ยว
ร่วม
บุกเบิก

Koyoharu Gotouge

แนะนำตัวละคร

คามาโดะ ทันจิโร่

เด็กหนุ่มจิตใจอ่อนโยน
ที่มุ่งเป้าจะฆ่าศัตรู
ที่ฆ่าครอบครัวเขา
เพื่อช่วยน้องสาว
มีความสามารถ
พิเศษในการดม
“กลิ่น” หาตำแหน่ง
อสูรหรือศัตรูได้

คามาโดะ เนซึโกะ

น้องสาวของทันจิโร่
ถูกอสูรทำร้าย
และกลายเป็นอสูร
แต่ทว่าเธอต่างจาก
อสูรทั่วไป ที่พยายาม
ปกป้องทันจิโร่
ที่เป็นมนุษย์

เรื่องย่อ

ในยุคไทโช ทันจิโร่เด็กหนุ่มขายถ่านถูกอสูรฆ่ายกครอบครัว เขาจึงออกเดินทางร่วมกับน้องสาว เนซึโกะค้นหาอสูรที่ฆ่าครอบครัวของเขา เพื่อช่วยให้เนซึโกะที่โดนเปลี่ยนเป็นอสูรกลับเป็นมนุษย์ดังเดิม

ทันจิโร่เข้าร่วมกลุ่มพิฆาตอสูร ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ พวกเขาได้พบกับทามาโยะอสูรที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับคิบุซึจิ ทำให้ทันจิโร่ได้เบาะแสที่จะทำให้เนซึโกะกลับเป็นมนุษย์

คิบุซึจิบุกจู่โจมคฤหาสน์ของอุบุยาชิกิเพื่อจับตัวเนซึโกะที่เอาชนะดวงตะวันได้ เหล่านักดาบบุกเข้าปราสาทไร้ขอบเขต และอุทิศชีวิตตนเองเพื่อโค่นอสูรข้างขึ้นที่ 2 และ 3!!

และแล้ว เสาหลักหินผา ฮิเมจิมะ และเสาหลักวายุ ชินาซึงาวะก็เข้าต่อสู้กับอสูรข้างขึ้นที่ 1 แต่พวกเขาจะต้านทานความแข็งแกร่งนั้นได้หรือ...!?

อากาซึมะ เซนอิทซึ
นักล่าอสูรรุ่นเดียวกับทันจิโร่
โดยปรกติแล้วจะเป็นคนขี้ขลาด
แต่พอหมดสติจะแสดงพลัง
ที่แท้จริงออกมา
ฮาชิบิระ อิโนะสุเกะ
นักล่าอสูรรุ่นเดียวกับทันจิโร่
สวมหนังหมูป่า
และชื่นชอบการต่อสู้
ชินาซึงาวะ เกนยะ
รุ่นเดียวกับทันจิโร่ มีพี่ชาย
เป็น “เสาหลักวายุ” ชื่อซาเนมิ
ได้พบกับทันจิโร่อีกครั้ง
ที่หมู่บ้านช่างตีดาบ
ฮิเมจิมะ เกียวเม
“เสาหลักหินผา”
ของกลุ่มพิฆาตอสูร โดยปรกติ
จะพนมมือมีลูกประคำ
และท่องบทสวด
ชินาซึงาวะ ซาเนมิ
“เสาหลักวายุ”
ของกลุ่มพิฆาตอสูร แสดงท่าที
ไม่เป็นมิตรกับเกนยะ
ที่เป็นน้องชาย
โทคิโทมุอิจิโร่
“เสาหลักหมอก”
ของกลุ่มพิฆาตอสูร ลูกหลาน
ของผู้ใช้ปราณตะวันที่เป็น
“ปราณเริ่มต้น”
อสูรข้างขึ้นที่ 1 โคคุชิโบ
อสูรข้างขึ้นที่ 1
เป็นอสูรที่พกดาบและใช้
กระบวนท่าปราณจันทรา
คิบุตซึจิ มุซัน
ผู้ที่เปลี่ยนเนซึโกะเป็นอสูร
และเป็นศัตรูคู่อาฆาตของทันจิโร่
ใช้ชีวิตทั่วไปเหมือนมนุษย์

ดาบพิฆาตอสูร

สารบัญ

ตอนที่ 170 เสาหลักผู้หนักแน่น ···5

ตอนที่ 171 เปลี่ยนแปลง ···25

ตอนที่ 172 ความเป็นไปได้ของผู้อ่อนแอ ···45

ตอนที่ 173 เส้นทางที่ผู้มีจิตใจเด็ดเดี่ยวร่วมบุกเบิก ···65

ตอนที่ 174 ฝันร้ายที่ได้พบในคืนจันทร์สีเลือด ···85

ตอนที่ 175 คลื่นลูกใหม่ที่น่าสะพรึง ···105

ตอนที่ 176 ซามูไร ···129

ตอนที่ 177 น้องชาย ···149

ตอนที่ 178 ต่อให้เอื้อมมือไขว่คว้าเท่าไหร่ ···169

20

เส้นทางที่ผู้มีจิตใจเด็ดเดี่ยวร่วมบุกเบิก

ตอนที่ 170 เสาหลักผู้หนักแน่น

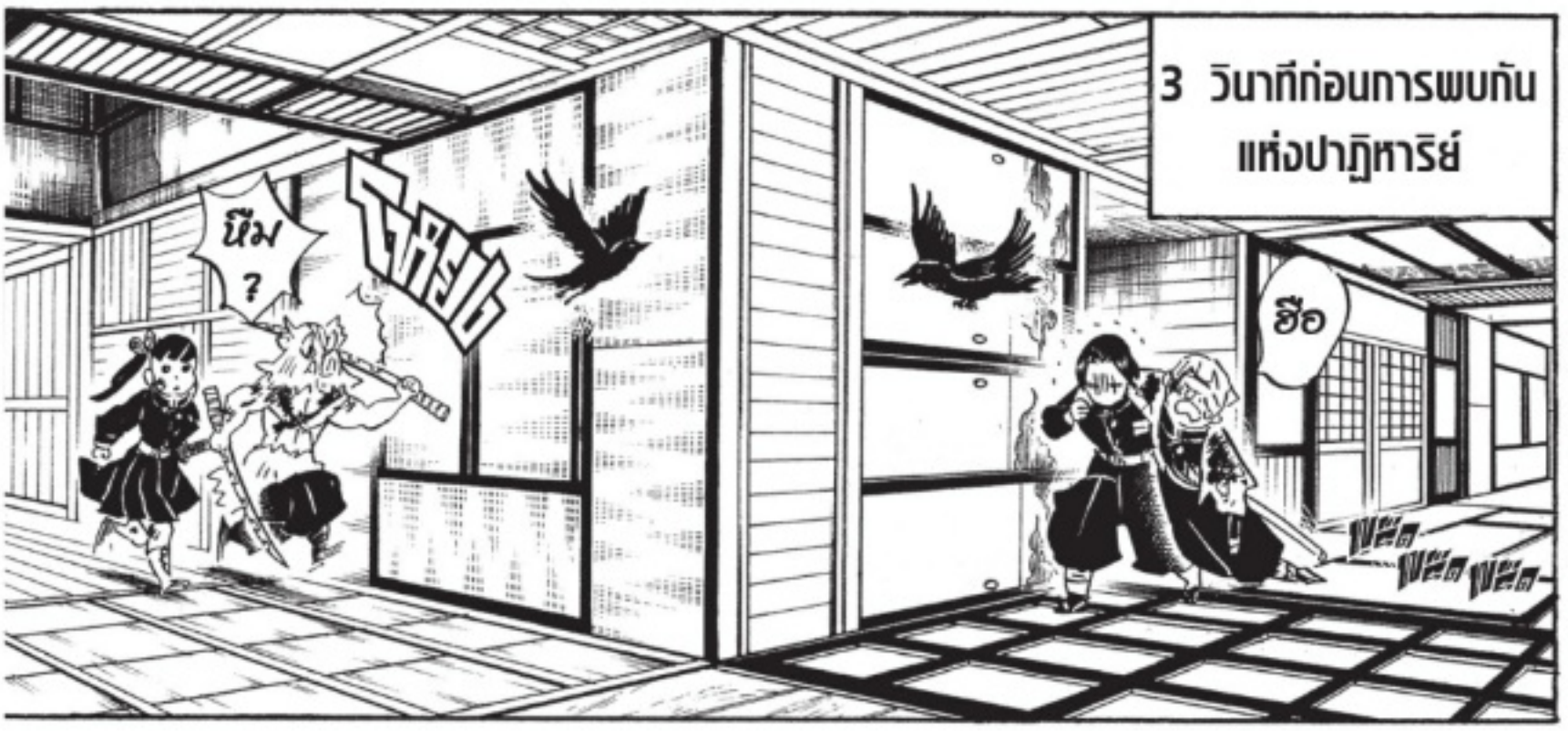

เราไม่มี
รูปร่างบึกบึน
เหมือนคุณอุซุย
อีกไม่กี่ชั่วโมง
คงต้องเสียเลือด
จนตาย

แฮ่ก

สถานการณ์
เลวร้าย
เกินไป

บาดแผล
สาหัสขนาดนี้
เราคงทำ
ประโยชน์
อะไรไม่ได้

แฮ่ก

แฮ่ก

หากจะตาย
ก็ขอทำตัว
ให้มี
ประโยชน์
ก่อน
!!

อย่างน้อย
ขอโค่นอสูร
ข้างขึ้นที่ 1
ลงให้ได้

เพื่อลดภาระ
ให้คนที่ยังมีชีวิต
และยังต่อสู้ไหว

คุณ
โทคิโท

!

แฮ่ก

แฮ่ก

แฮ่ก

ฮึบ

ขอโทษที
ร่างของข้า
⋮

ช่วยจับ
ประสานกัน
ให้หน่อย
ได้มั้ย
?

ช่วย
เอามา...
ให้ข้ากิน
ที
?

เอ่อ...
เส้นผมของ
อสูรข้างขึ้น...
ที่ตกอยู่
ตรงนั้น
⋮

ร่างกาย...
ต่อได้เหรอ
?

เกนยะ!!
ยังมีชีวิต
อยู่เหรอ

อาจจะ
ลำบาก
อยู่บ้าง
⋮

⋮

เข้าใจ
แล้ว

มาสู้
ให้ถึงที่สุด
ด้วยกัน
เถอะ

ข้าจะ
ปกป้อง...
พี่...
จะไม่ยอม
ให้ตาย
⋮

ข้า
อยากสู้...
ให้ถึง
ที่สุด
⋮

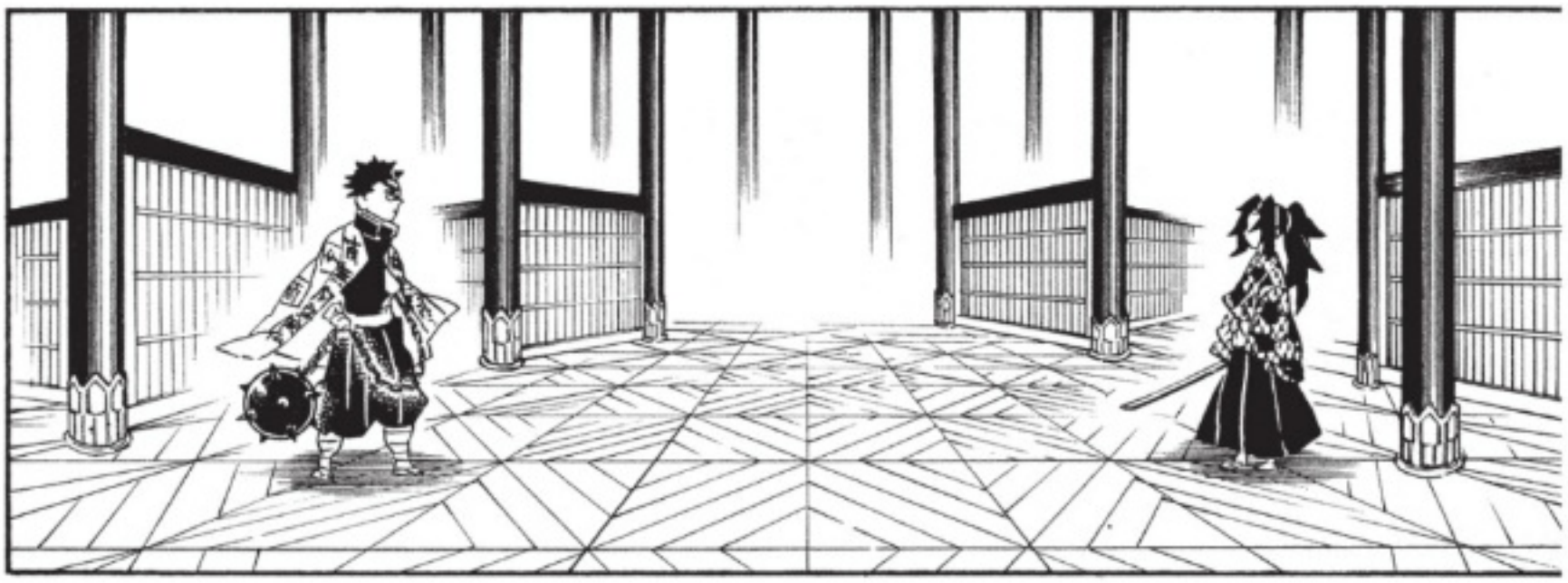

งั้นรึ
แกเอง...
ก็เป็น
ผู้มีปาน
น่า
เสียดาย

จากที่เห็น...
ช่วงอายุ
ของเจ้า
คงราว ๆ
27...
สินะ

ฟุบ
เสียดาย
อะไร
?

ความ
สูญเสีย...
ช่าง
น่าเศร้า
⋮

แล้ว
ยังไง
?

ผู้
ปรากฏปาน
จะต้อง
ตายก่อน
⋮

อายุ 25
ไม่มีข้อ
ยกเว้น

ซุป

หลังปาน
ปรากฏ
⋮

ต่อให้
กำลังเพิ่ม
มากขึ้น
⋮

ซุป

แต่นั่น...
ก็เป็นเพียงการ
หยิบยืมเอา
พลังชีวิตมาใช้
ล่วงหน้าเท่านั้น
⋮

เจ้า
อายุเกิน
25
⋮

แถม
ปรากฏปาน
แล้ว...

⋮

อีกไม่กี่
ค่ำคืน
ก็ต้องตาย
⋮

ร่างกาย
และกระบวนท่า...
ที่ศึกษาค้นคว้า
ขัดเกลา
จนถึงตอนนี้
⋮

จะสูญหาย
ไปจากโลก...
ไม่คิดว่าน่า
โศกเศร้า
หรอกรึ...

ไม่
คิด

เรื่องนี้
เหล่าผู้มีปาน
ล้วนรับทราบ
หมดแล้ว

รู้แล้ว...
งั้นรึ
...

ต่อให้ปาน
ไม่ปรากฏ
ตราบใดที่ยังอยู่
ในกลุ่ม
พิฆาตอสูร

ก็ใช่ว่า
จะรับประกัน
ได้ว่ายังมี
วันพรุ่งนี้

ป่านนี้แล้ว
กับแค่
ชีวิตของตน
มีอะไรต้อง
อาวรณ์กัน

ผู้เป็นเสาหลัก
ไม่มีใครเผื่อใจ
ครึ่งๆ กลางๆ
เช่นนั้น

ข้าไม่ได้
พูดอะไร
ไร้สาระ
⋮

ทำเอาข้า
เดือดดาล
นัก

ดูถูกกัน
เกินไป
แล้ว

ทำไมถึง
ไม่เข้าใจ....
ช่าง
โง่เขลานัก
⋮

หากเป็นอสูร
จะสามารถเก็บรักษา
กายเนื้อ...
และกระบวนท่า
ให้คงอยู่ใน
สภาพเดิมได้
⋮

พวกข้า
ใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์
ตายในฐานะมนุษย์
หยิ่งทะนงในเกียรติ
ของตนเช่นนั้น

ไม่มีทาง
จะเข้าใจ

เลิกบังคับ
ฝืนใจผู้อื่นให้เชื่อ
ความคิดไร้สาระ
ของเจ้าเสียที
โฮ่
จากที่
คุยเมื่อครู่
ทำให้ข้า
ได้รู้
เจ้าหลุด
ความเท็จ
ออกมา
เรื่องหนึ่ง
หืม…
พูด
อะไร…
ข้าไม่ได้
กล่าวเท็จ
แม้แต่น้อย…

มีข้อยกเว้นสินะ

มีผู้ที่มีปานปรากฏและมีชีวิตเกินอายุ 25

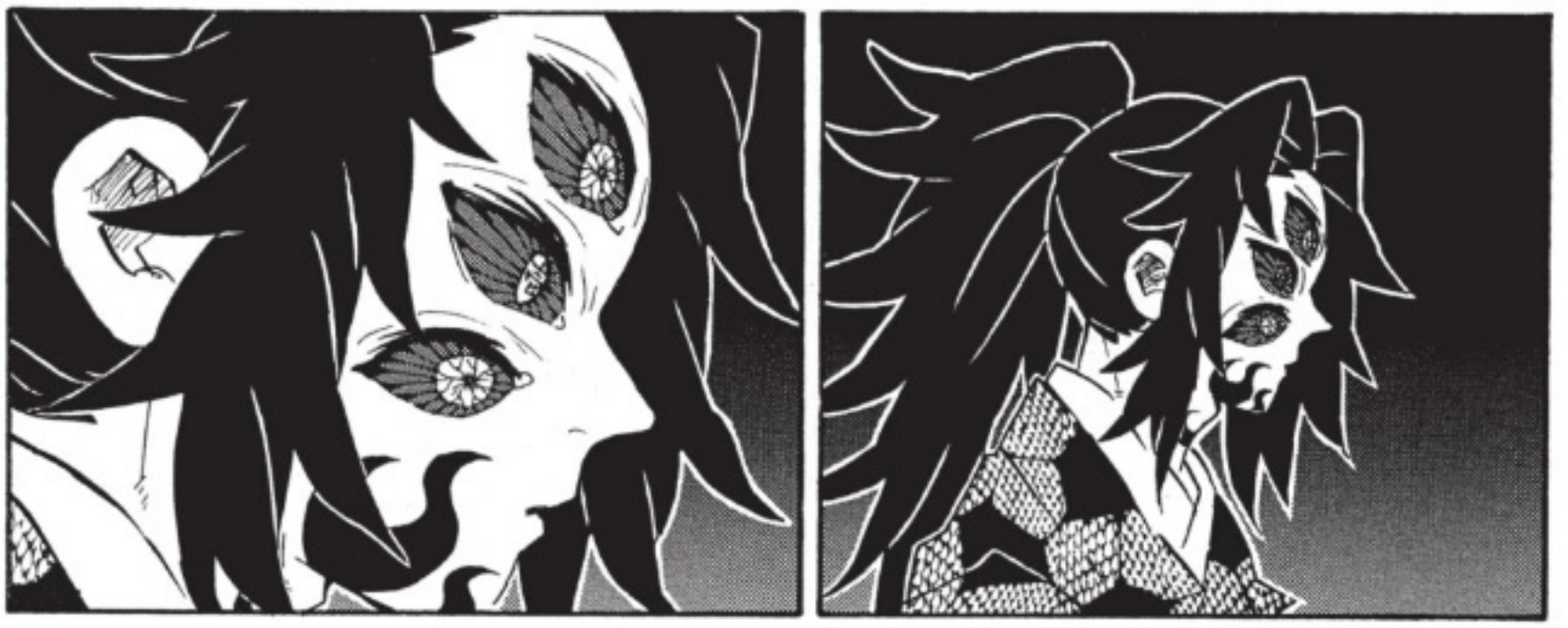

ใจหวั่นไหว

ดูท่าข้าจะอ่านได้ถูกเผง

ที
เดียว
…
上弦
南無
阿
無
弥
仏

ドドドドド

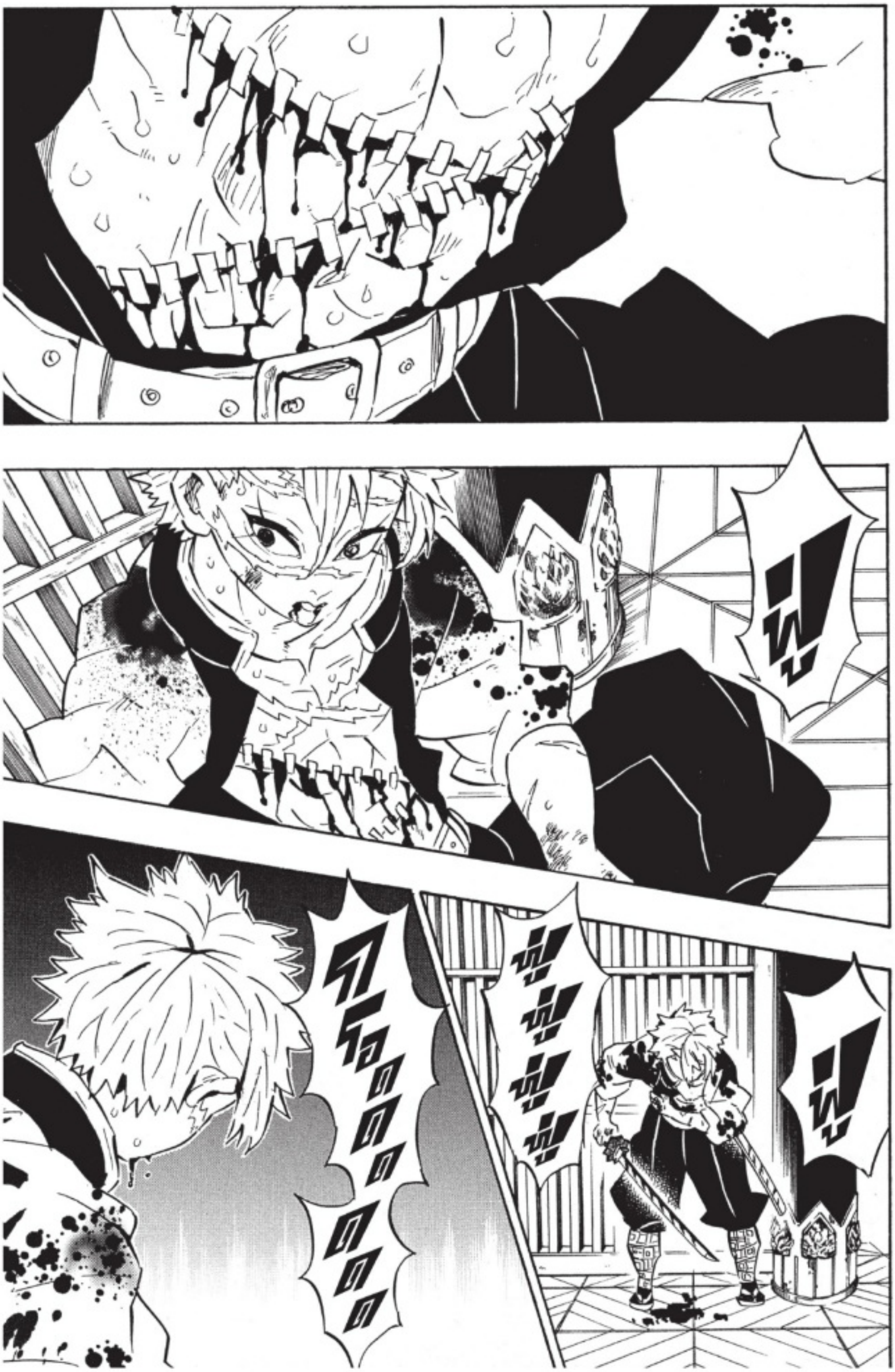

ชายผู้นี้
เอง
ก็มีปาน
เสาหลักในยุคนี้
ส่วนใหญ่เป็น
ผู้ปรากฏปานรึ

หลบ
ลูกตุ้มเหล็ก
ที่พุ่งมาจาก
ด้านหลังได้

แต่กลับเข้าขากันได้ดี

ต่อสู้ด้วยความเร็วขนาดนี้

ผู้ใช้ปราณต่างกัน

โชคดีที่เข้ารับการสั่งสอนของเสาหลักมาก่อนนะ คุณฮิเมจิมะ

อืม

ชั่วพริบตา
ของการพบกัน
แห่งปาฏิหาริย์

มุราตะ

ตอนที่ 171 เปลี่ยนแปลง

เกนยะ

เป็นยังไงบ้าง?

เกนยะ

แฮ่ก

แฮ่ก

แฮ่ก

ทำใจดีๆ ไว้ พยายามเข้า

เกนยะ?

ถอดผ้าๆ

ถอดผ้าๆ

ถอดผ้าๆ

ถอดผ้าๆ

แฮ่ก

แฮ่ก

ความเร็ว
ในการ
ฟื้นฟู
ช่างน่า
ตกใจ

ร่างกาย
เชื่อมต่อ
กันแล้ว

เสียง
?

ใครน่ะ...
เสียง
อะไร
...

นี่คือความ
เข้มข้นของ
เลือดอสูร
ข้างขึ้นที่ 1

แค่กินผม
ยังเป็น
ขนาดนี้

ยังมีอีกชิ้น
ปลายดาบที่หัก
ของอสูร
ข้างขึ้นชิ้นนั้น

หาก
กินสิ่งนั้น
จะต้อง
...

รู้สึกดี
...

ความเร็ว
ในการไหล
เวียน
เลือดเพิ่มขึ้น

ในหัว
อีกแล้ว
...

อี๊ก...
เสียง
ดังก้อง
...

โคคุ
ชิโบ

โค่น
เสาหลักได้
ที่คนแล้ว
?

อย่าให้
มาถึงนี่ได้

นะ
...

นี่
...

มุซัน...
เหรอ...?
เสียงของ
มุซัน
...

เรากำลัง
กลายเป็นอสูร
ถึงขนาด
ได้ยิน
เสียงมุซัน
...

ร่างกาย
ของเรา...
จะกลาย
เป็นอะไร
...

อย่างนี้
นี่เอง

เกรงว่า
ทั้ง
2 คน
...

จะมีฝีมือ
อยู่ในระดับ
ต้นๆ
ของ
เสาหลัก
...

ต่อให้ดวงตา
มืดบอด
ก็ไม่มีผล
...

โดยเฉพาะ
ชายผู้นี้
...

เป็นนักดาบ
ที่มีร่างกาย
ชั้นเลิศ
...

ในการรับรู้
ถึงช่องว่าง
รวมถึงการ
เคลื่อนไหว
รอบตัวได้
อย่างแม่นยำ

เป็นอาวุธ
ที่คิดคำนวณ
อย่าง
ชาญฉลาด

ใช้เสียง
สะท้อนที่เกิด
จากการ
เหวี่ยงโซ่

ถ้า
เช่น
นั้น

แค่ระยะ
เวลาสั้นๆ ทำเอา
ยากที่จะเชื่อ
แต่ก็เป็น
ความจริง

ต้อง
ทำลาย

ก่อน
อื่น
…

อาวุธของชายผู้นี้

หากโจมตีจากด้านข้างจะแตกหักได้ง่าย

ดาบนั้น

ความเร็ว
ในการ
ตอบโต้
เพิ่มขึ้น
พลิก
ด้านคม
แล้วดัน
ลงต่ำ

ต่อให้
เป็นผู้
มีปาน
ก็เถอะ

ได้รับ
บาดเจ็บสาหัส
ถึงชีวิต
ปรกติแล้ว
คงไม่อาจสู้ต่อได้

แต่กลับการ
เคลื่อนไหว
ได้รวดเร็วและ
แม่นยำกว่าเดิม
อะไรกัน

พายุหมุน

บดขยี้!!

ปราณวายุ

กระบวนที่ 7

ปราณหินผา

กระบวนที่ 1

ลมปรสมสายล่มของเทวดา!!

ศิลา
นาคา
สอง
เศียร

บุกเข้าไป
อย่าให้มี
ช่องว่าง
!!

ยัง
ไม่พอ
!!

จะ
บั่นคอ
มันได้

จน
กว่า

ใช่แล้ว
เป็น
เช่นนั้น

บั่น
คอ
!!

บ้า น่า ...

โดน อะไร !?

ห่าง ขนาดนี้ ยังโจมตีถึง อีกรึ !?

เจ้านั่น ทำอะไร

ทำ อะไร

แรง
เพียงแค่
กรีด
เสื้อผ้า
⋮

ไม่อาจ
ฆ่าได้
แม้กระทั่ง
ทารก
⋮

ดูท่าหากจัดการ
พวกแกทั้ง 2
ลงได้...
คงเก็บกวาด
ที่เหลือได้สบาย
⋮

ก็บอกว่าผิดไปแล้วไง อภัยให้ข้าซะสิ!!
ถ้าเป็นเจ้าทันโกโร่ต้องยกโทษให้ข้าแน่
แต่ถ้าเป็นหมอนั่นคงไม่กากจนโดนเตะ
อยู่แล้วล่ะ!! ฮะ ฮะ ฮะ

ตอนที่ 172 ความเป็นไปได้ของผู้อ่อนแอ

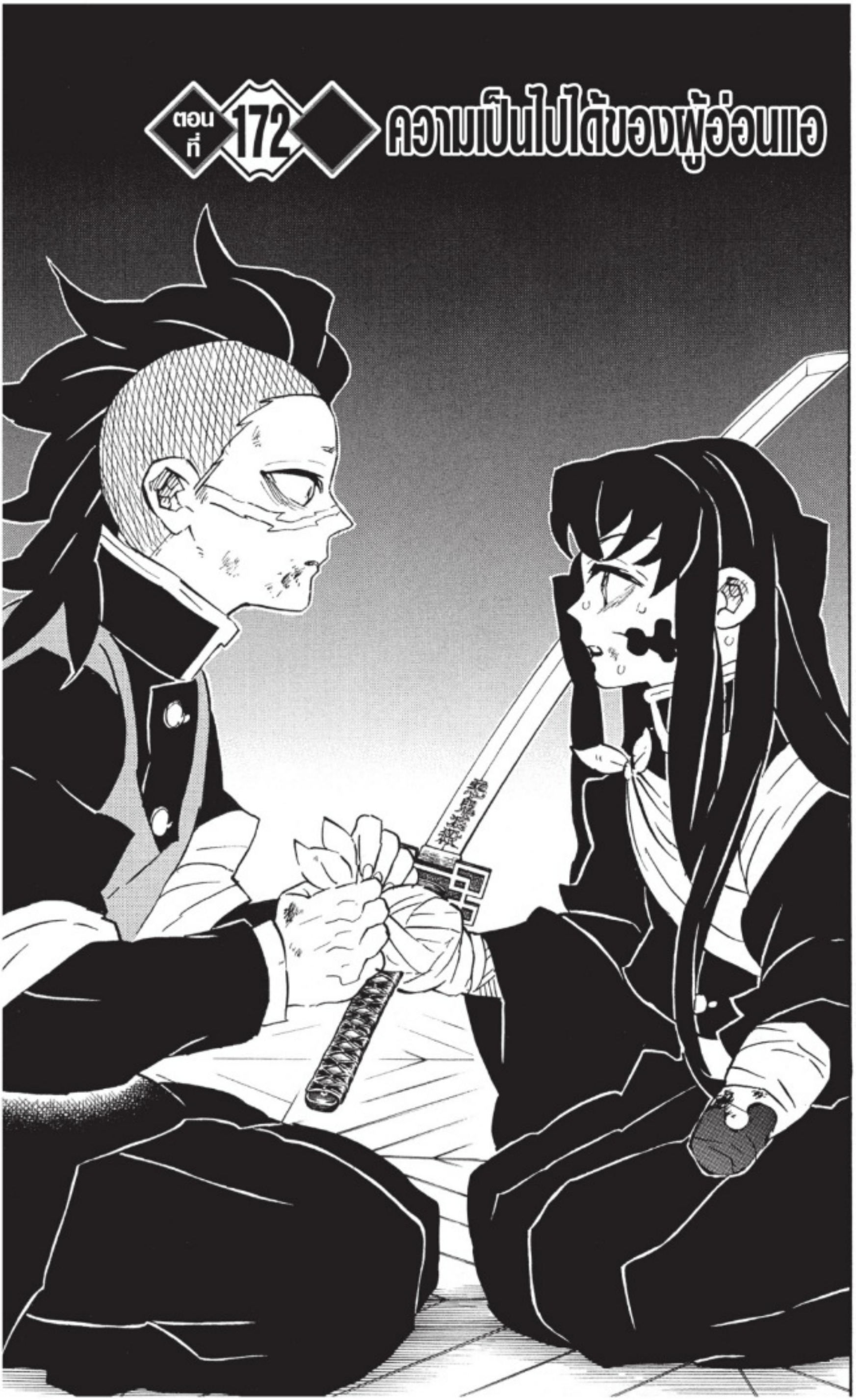

ซินาซึ งาวะ !!
บ้าชะมัด !! บ้าชะมัด !!
แทบจะ ตอบโต้ ไม่ได้ เลย

เราถึงได้
เสียแค่นิ้ว
ไม่อย่างนั้น
แขนทั้ง 2 ข้าง
คงโดนตัด
ไปด้วยแล้ว

ให้
ตายสิ
!!

เพราะ
คุณฮิเมจิมะ
เบี่ยงมุม
โจมตีของโซ่

เลือด
หายากเอง
ก็แทบ
ไม่ได้ผล

ทั้งที่
น่าจะได้ผลดี
กับอสูรที่
แข็งแกร่งแท้ๆ
บ้าชิบ

ขาแข้ง
ก็ยิ่ง
ปวกเปียก

ยิ่งบาดเจ็บ
ก็ยิ่ง
เคลื่อนไหว
ได้เชื่องช้า

ครั้งต่อไป
จะหลบพ้น
รึเปล่า!?
จะทะลวงเข้าไป
ฟันได้รึเปล่า
!?

แถม
ไอ้ปิศาจนั่น
ยังเหวี่ยงดาบ
โคตรยาวได้เร็ว
เหลือเชื่อ

ทะ...
ท่าน คิริยะ
ให้เสาหลักคนอื่นมุ่งหน้าไปยังอสูรข้างขึ้นที่ 1 มั้ยคะ ?
โทมิโอกะ กิยู และคามาโดะ ทันจิโร่ ทั้ง 2 คน สามารถไปได้

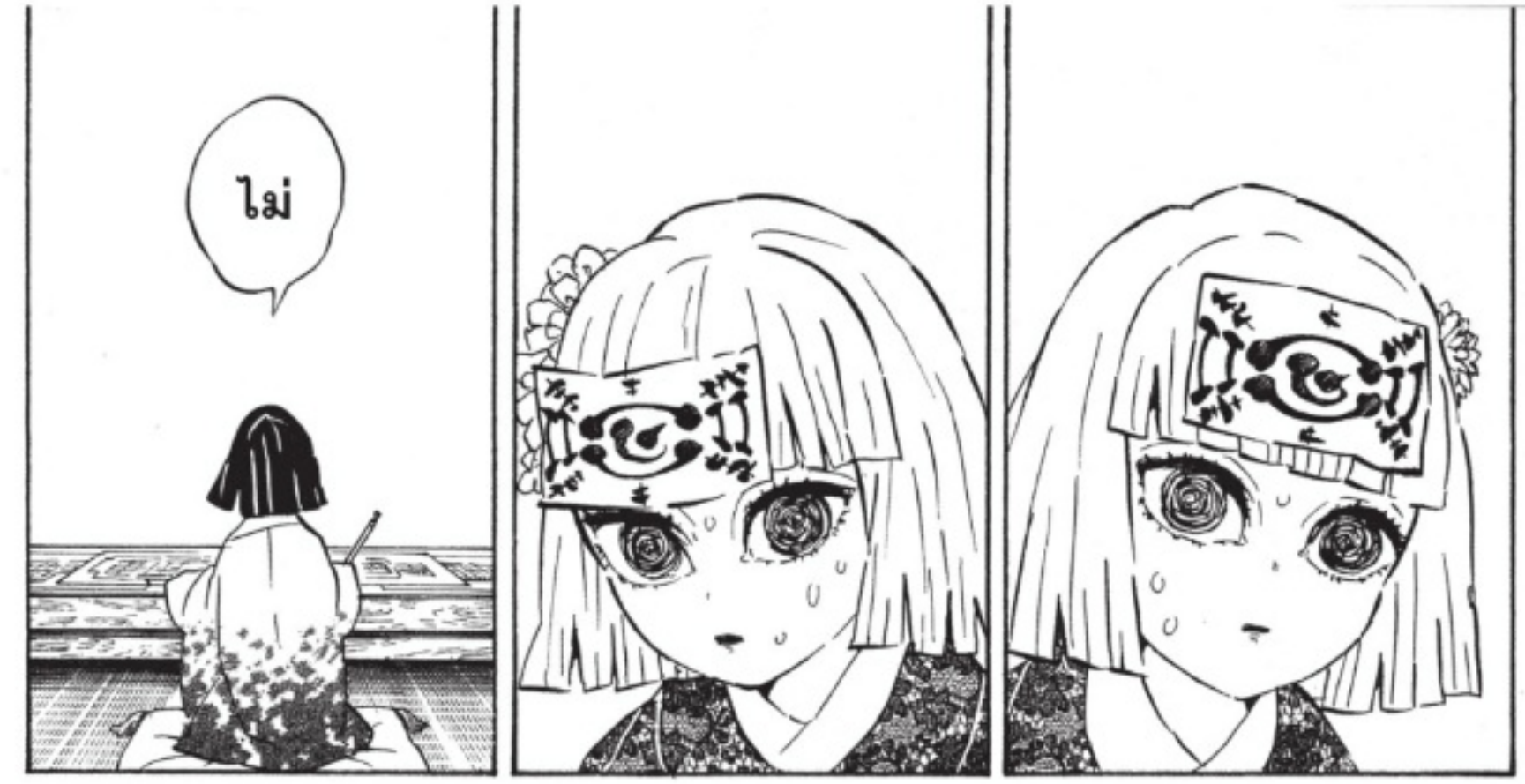
ไม่

อสูร
ข้างขึ้น
ที่ 1
กิยูกับทันจิโร่
ให้มุ่งหน้า
ไปหามุซัน

ให้เกียวเม
ซาเนมิ มุอิจิโร่
และเกนยะ
ทั้ง 4 คน
จัดการให้ได้

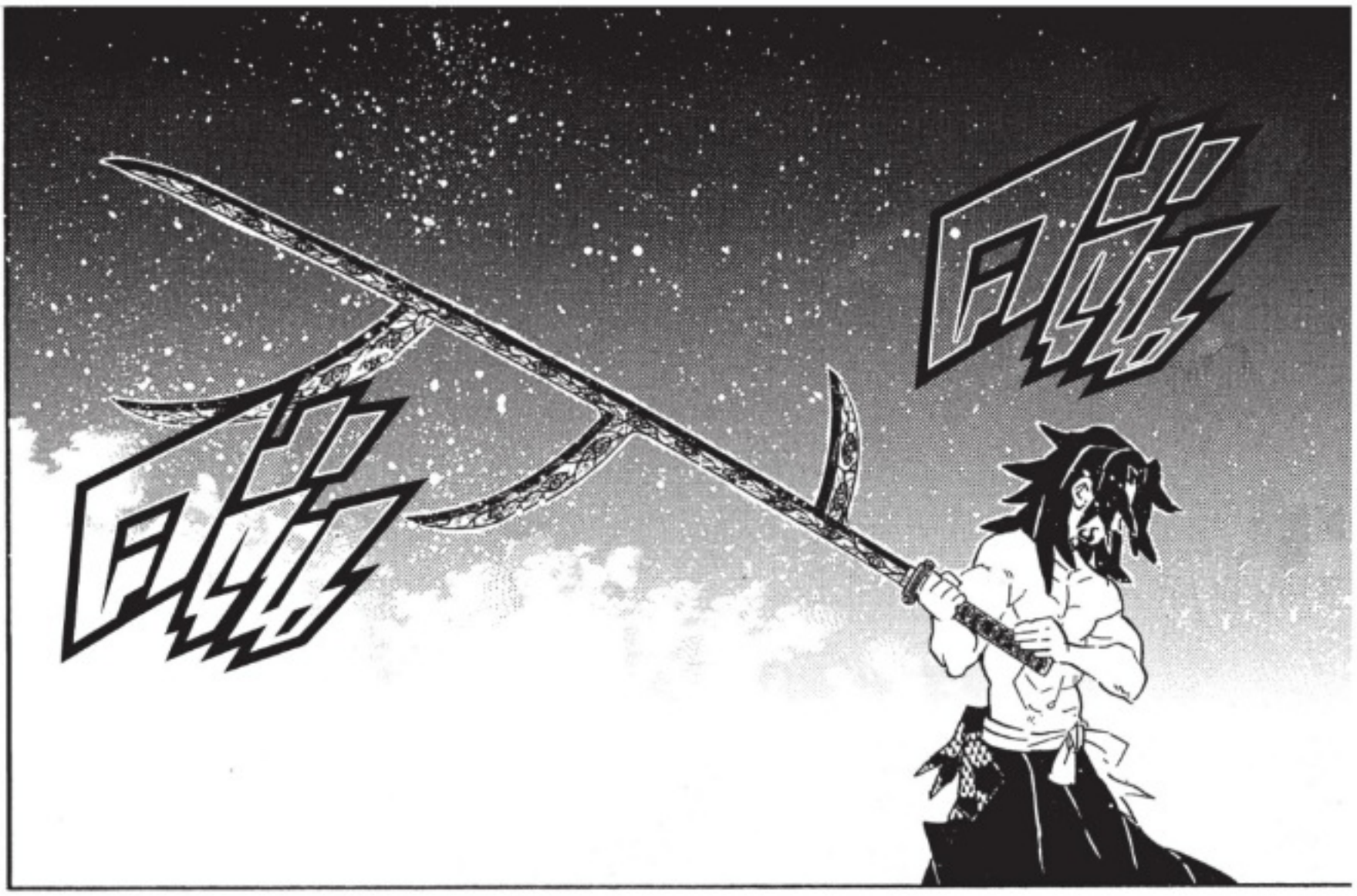
กระบวน
ที่ 7
ปราณ
จันทรา

ค้นฉ่อง
แห่ง
ทัยพิบัติ
รัศมี
จันทรา

ระยะกว้าง
อะไรขนาดนี้!!
ขอบเขตการโจมตี
เพิ่มขึ้น
เท่าตัว

แถม
ความเร็วนี่...
แบบนี้
แย่แน่
!!

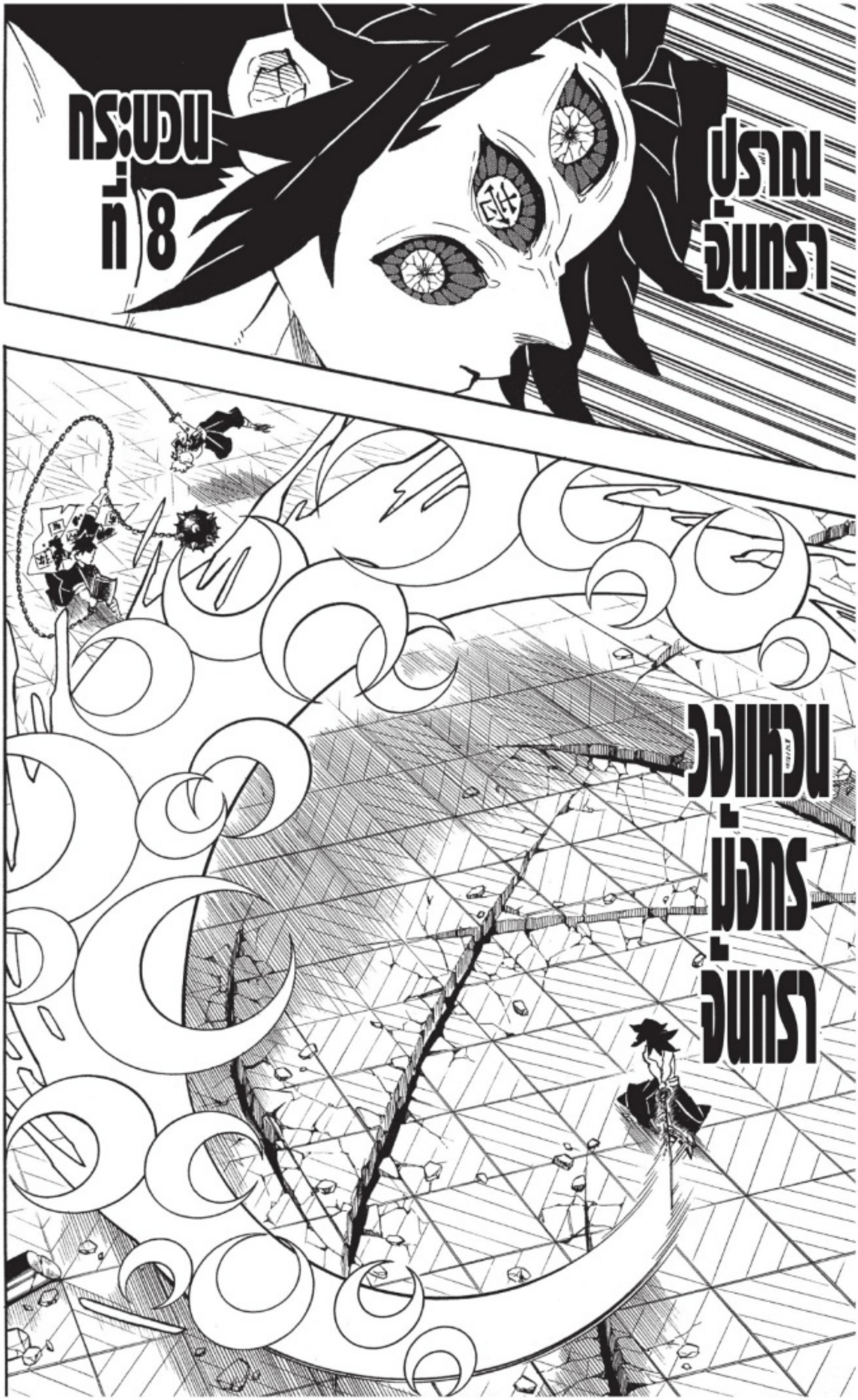
กระบอน
ที่ 8
ปราณ
จันทรา
ปราณ
จันทรา

โจมตีคอ ไม่ได้เลย เข้าใกล้ ไม่ได้ !!
เร็ว เกินไปแล้ว บ้าชิบ !!
แค่หลบ การโจมตี ก็ต้องทุ่มแรง ทั้งหมด !!
ปราณ จันทรา
กระบวน ที่ 9

จันทร์
แรม
โอบล้อม
ไม่
ขาดสาย

ปราณจันทรากระบวนที่ 10

ชินาซีงาว: —— !!

คุณฮิเมจิม: ไม่ต้องสนใจข้า

เชือด
เฉือน
ดวงจันทร์
สะท้อนเอา
แมกไม้

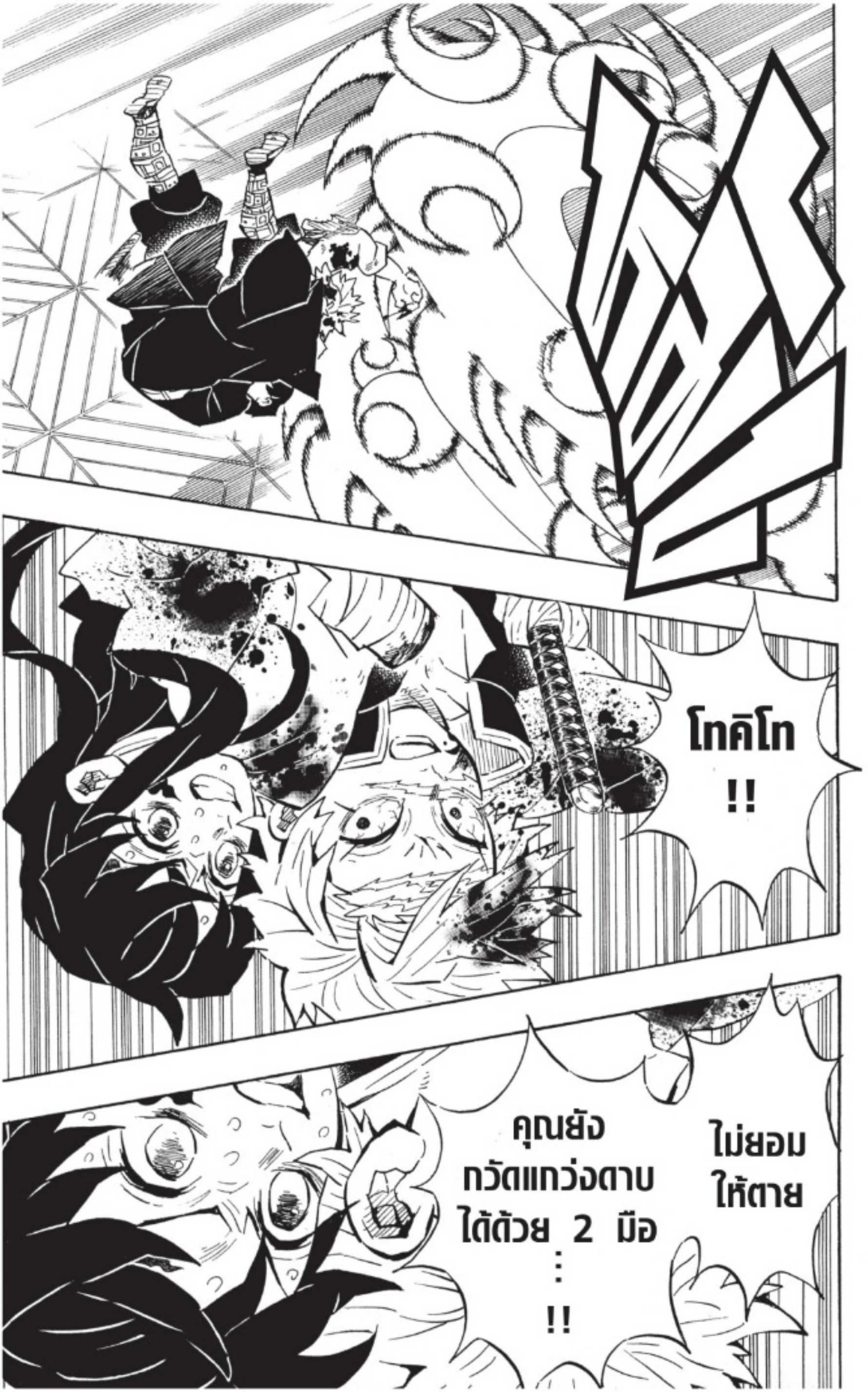
โทคิโท
!!
ไม่ยอม
ให้ตาย
คุณยัง
กวัดแกว่งดาบ
ได้ด้วย 2 มือ
⋮
!!

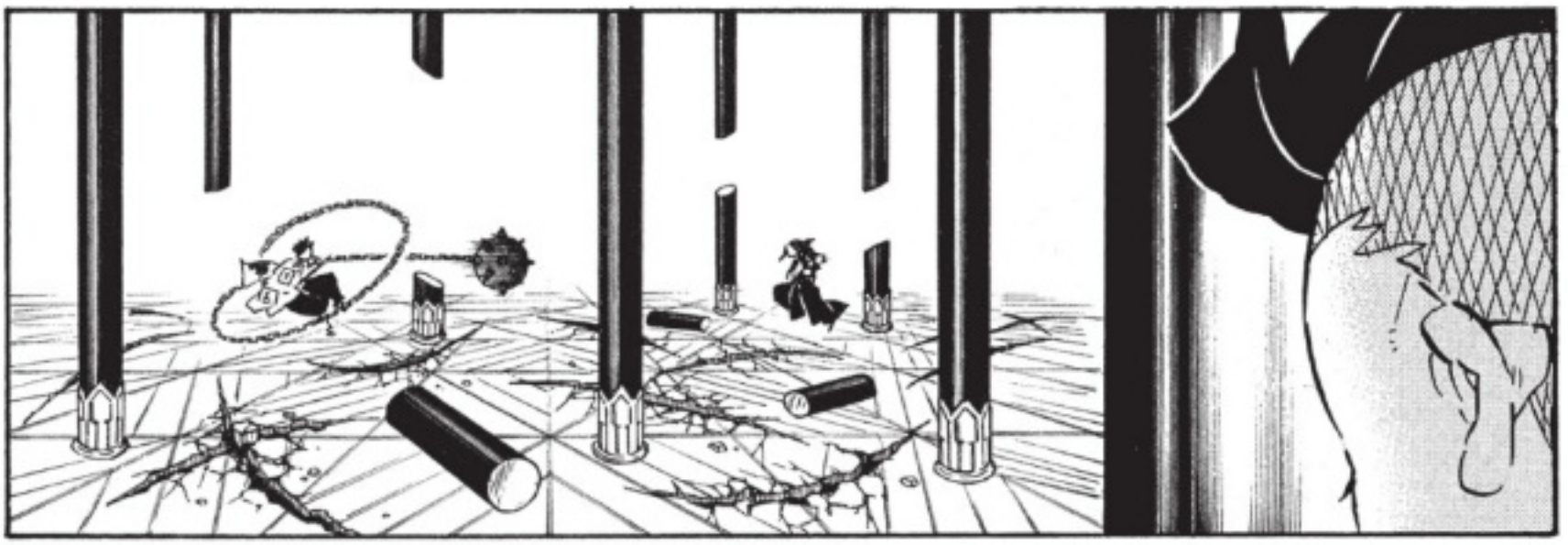

ข้า...จะทำประโยชน์ได้งั้นเหรอ
...?
อย่างข้าจะทำได้เหรอ?

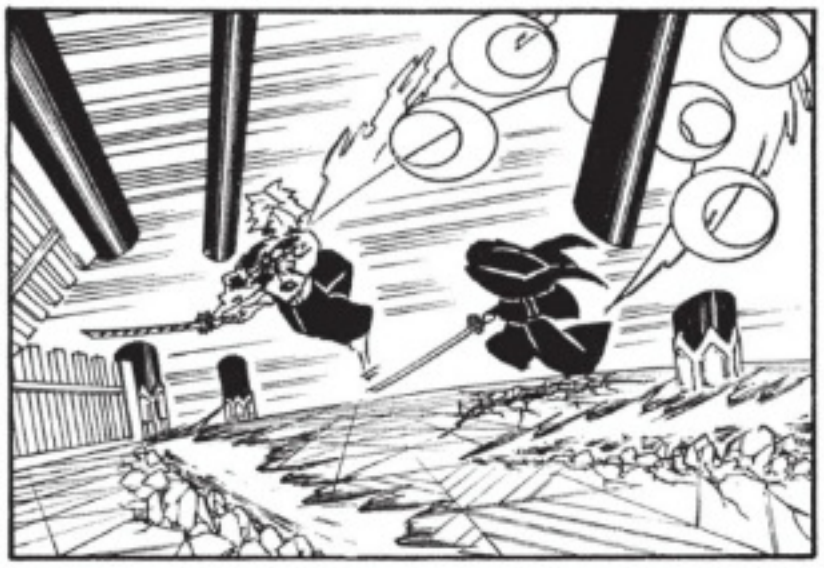

ไม่อยากให้พี่ตาย... ข้าจะทำพลาดอีกไม่ได้ เด็ดขาด
พี่... พี่...

เจ้านั่นจะรู้ตัวในทันที
และข้าจะโดนฟันลำตัวขาดจนทำอะไรไม่ได้อีกรึเปล่า?

คุณ
ฮิเมจิมะ

คุณ
โทคิโท

อ๊า!!
บ้าชะมัด!!
บ้าชะมัด
!!

หากข้า
แข็งแกร่ง
มากกว่านี้!!
หากข้าเป็น
เสาหลักล่ะก็
!!

ยิ่งคิดว่า
อยากจะเข้า
ไปช่วย
มากเท่าไหร่
ร่างกาย
ก็ยิ่งเกร็ง

เคลื่อนไหว
ไม่ได้
ตามใจนึก

กลัว

กลัวที่
ไม่อาจทำตัว
ให้เป็นประโยชน์
กลัวที่จะปกป้อง
พวกพ้อง
เอาไว้ไม่ได้

ทำไมข้า
ถึงอ่อนแอ
ขนาดนี้

น่าเจ็บใจ
น่าเจ็บใจ

เจ็บใจ
ที่อ่อนแอ

คนที่
อ่อนแอ
ที่สุด

คือผู้ที่มี
โอกาสสร้าง
ความเป็น
ไปได้ที่สุดนะ
เกนยะ

ตอนที่ข้า
สู้กับอสูร
ข้างขึ้น
ที่ 6
ก็เป็น
เช่นนั้น

เพราะข้าอ่อนแอ
ถึงได้พลิก
สถานการณ์ได้

ศัตรูจดจ่อ
ระแวดระวัง
พวกเราได้
ไม่กี่คน
เท่านั้น

ศัตรู
จะระแวง
คนแข็งแกร่ง
เป็นพิเศษ
และตั้ง
กำแพงหนา
ใส่พวกเขา

ความ
ระแวดระวัง
นั้น
อย่างไร

และศัตรู
จะให้
น้ำหนัก

ดังนั้น
หากคนอ่อนแอ
คนนั้นสามารถ
ทำอะไรเกินคาด
แล้วทลาย
กำแพงลงได้

แต่กับคน
ที่คิดว่าอ่อนแอ
กำแพงป้องกัน
ก็จะบางลงไงล่ะ

และเส้นทาง
สู่ชัยชนะ
จะเปิดออก

สถานการณ์
จะพลิกจาก
หน้ามือเป็น
หลังมือ

จริงเหรอ?
จะเป็นเช่นนั้น
จริงเหรอ?
คิดว่าอย่างข้า
จะทำได้เหรอ
?

ทัน
จิโร่

ทัน
จิโร่

ทำ

ข้า
ต้อง
ทำ

ทำ

ข้าจะ
ไม่ยอม
ให้

พี่
ชาย

อาจารย์
และ
พวกพ้อง
ต้องตาย

คิดถึง
แต่เรื่อง
ชนะ

ตั้งใจว่า
จะเก็บ
สิ่งนี้ไว้กิน
ตอนที่
โดนฟัน
อีกครั้ง

แต่ความคิด
อ่อนแอ
พรรค์นั้น
คงช่วย
อะไรไม่ได้

ต้องบุก
ต่อไป

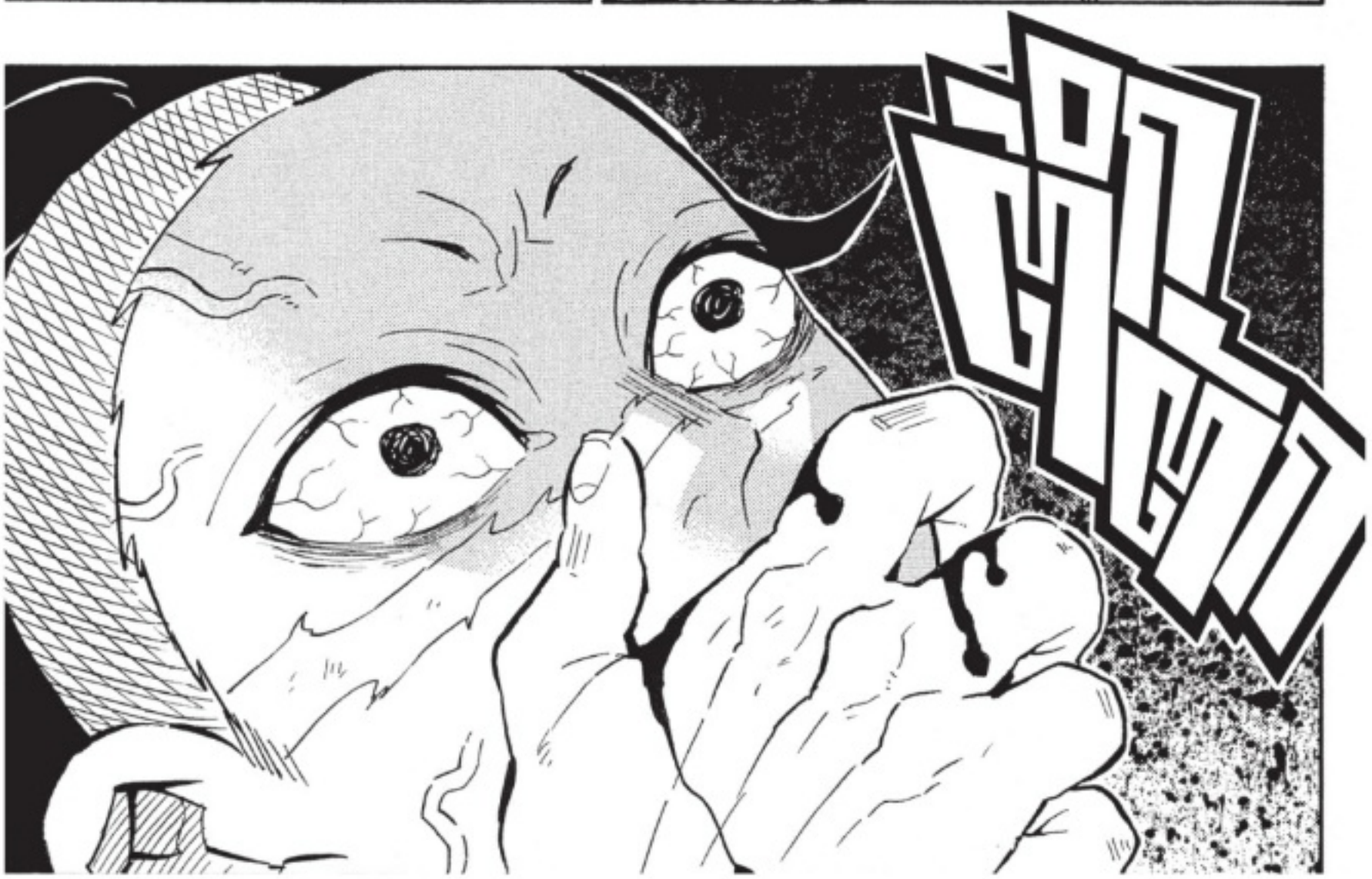

วิธีลงโทษตามที่
ได้เรียนรู้จากอาโออิ

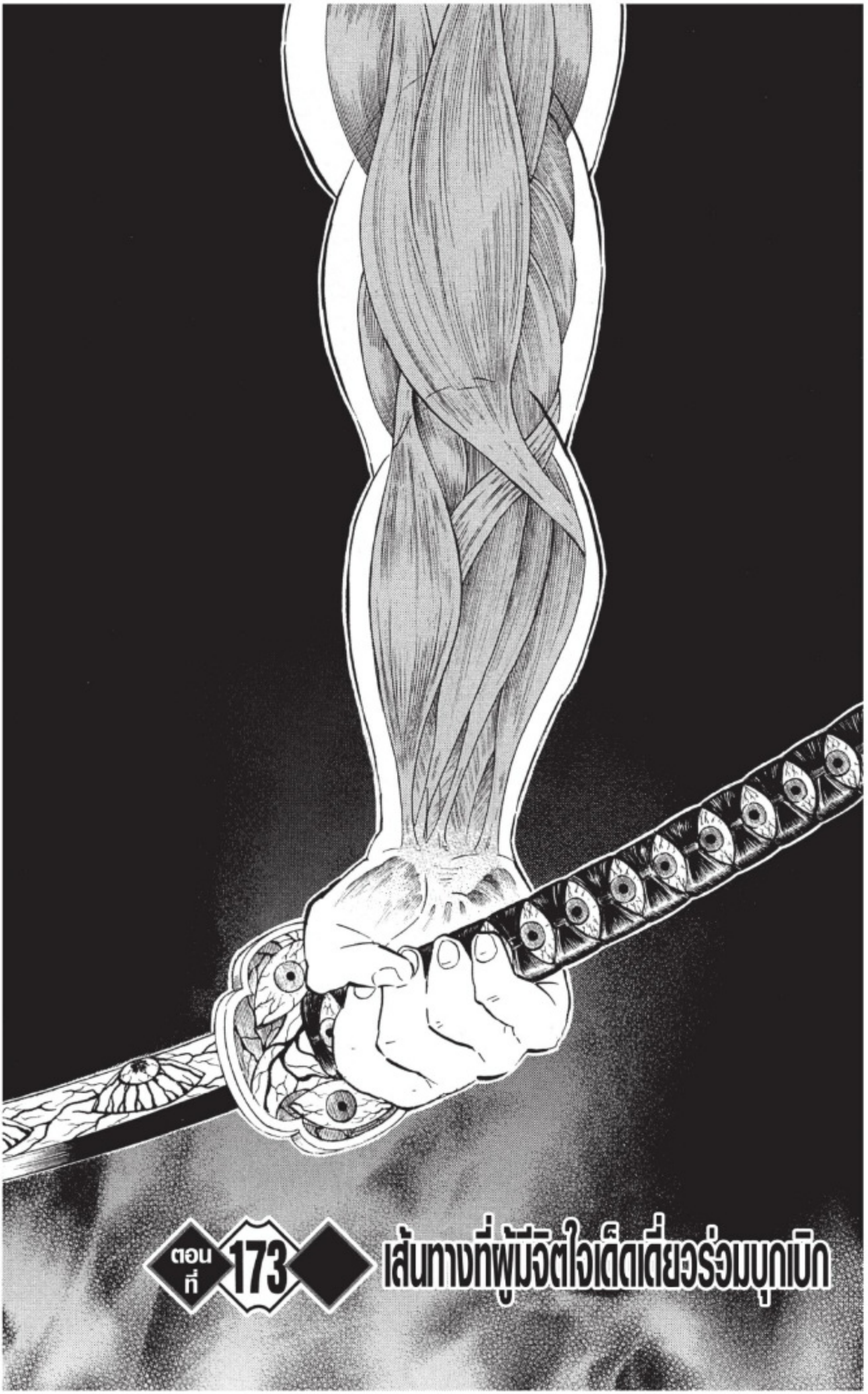
ตอนที่ 173
เส้นทางที่ผู้มีจิตใจเด็ดเดี่ยวร่วมบุกเบิก

ปราณ
หินผา

กระ
บวน
ท่า...

ปราณ
จันทรา
กระบวน
ท่า 16

ปราณ
จันทร์
ดรงกลด
เศษเสี้ยว
จันทร์รา

กระบวนท่าไม่หมดซักที

นี่มันมีกี่ท่ากันแน่

.....

ประหลาดจริง เร็วเกินไป

โจมตีไม่ได้

โดนอ่านออกจนหมด

แถมยังเร็วมาก

หากไม่ระวังตัวให้ดี คงโดนสกัดการเคลื่อนไหวก่อนที่จะโจมตีได้แน่

ในวินาทีที่คิดจะออกกระบวนท่าก็โดนอ่านออกซะแล้ว

ประ-หลาด

อสูรตนนี้
มองเห็น
อะไร?
มองอะไรอยู่
?

ใช้พลัง
เหนือ
ธรรมชาติ
งั้นเหรอ
?

อสูร
คือสิ่งที่
เปลี่ยน
รูปลักษณ์
ไปจาก
มนุษย์

ต้องลับ
ประสาทสัมผัส
ให้เฉียบคม
ต้องหาความจริง
ของความ
ผิดปรกตินี้ให้ได้

ปราณ
ทำให้มนุษย์
แข็งแกร่ง
ดั่งอสูร

สิ่งที่
อสูรทำได้
มนุษย์เอง
ก็ต้อง
ทำได้

ดวงตา
ที่มองไม่เห็นนี้
จะต้องมองเห็น
ถึงธาตุแท้
ให้ได้

จะไม่ยอม
ถูกชักนำ
จน
หลงทาง

ต้อง
เพ่งพินิจ
จนถึง
ขีดสุด
!!

ピピピピ

ออกมา
เป็น
รูปลักษณ์ที่
แจ่มชัด...
นี่มัน

รับรู้ได้ถึง
การเต้น
ของ
ชีพจร

นี่มัน
อะไร
กัน
!?

ประชิด

ต้องบุกเข้าระยะประชิดให้ได้

คือสิ่งนี้เออรี !!

หากหาวิธีทำให้การโจมตีอ่อนแรงลงได้ล่ะก็

ขอแค่ระยะเวลาสั้นๆ ก็ได้ หากหยุดการโจมตีของอสูรข้างขึ้นที่ 1 ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่งล่ะก็

อย่างแน่นอน !!

จะต้องตัดหัวมันได้

คุณฮิเมจิมะ คุณชินาซึงาวะ ใครซักคน

เสียแขนไปข้าง
แถมยังเสียเลือด
เราเหลือเวลา
อีกไม่มากแล้ว

ในระหว่างที่ยัง
เคลื่อนไหวได้
ในขณะที่ยัง
ทำประโยชน์
ได้...เร็วเข้า
!!

!

ซินาซี
จาวะ
!!

!!

ยอม
เคลื่อนไหว
เพื่อตอบสนอง
ความตั้งใจ
ของเรา
!!

กระบวนที่ 14

ปราณจันทรา

แต่ว่า
เท่านี้ก็จัดการ
3 คนได้
ในทีเดียว

อืม...
ไม่มีวิธีอื่น
นอกจาก
การบุกเข้ามา
พร้อมกัน

หายนะ

จันทร์เสี้ยวเต็มท้องนภา

เข้าไป
เข้าไป
เข้าไป
เข้าไป
!!

บุกเข้าไป!!
ต้อง
เข้าประชิด
ให้ได้
!!

ต้องหา
ช่องว่าง
ของการโจมตี
ต่อเนื่องนี้
ให้ได้
!!

ต้อง
ฝ่าการโจมตี
เข้าไปให้ได้
!!

เหวี่ยงมา
ตอนที่
สะบัดโซ่
?

ลูกประคำ
ของชายที่ถือ
ลูกตุ้มเหล็ก
!?

พยายาม
ดิ้นรน
เบี่ยงความสนใจ
จากข้างนั้นรึ
?

พายุ
หมุน

บดขยี้
!!

อีกแล้ว...
งั้นรึ
ชายคนนี้
...

ฉึบ
หลอด
เลือดแดง
ที่คอ
ไม่โดนตัด

เบี่ยงตัว
หลบ
การโจมตี
ของข้า

ต่อให้โดนลูกประคำ
กระแทกจนทำให้
การโจมตีที่อลง
ไปหน่อยก็เถอะ
⋮

ได้อย่าง
ฉิวเฉียด...
เด็กที่ได้รับ
บาดเจ็บ
เช่นนี้

หรือว่า
ดวงตา
นั่น

มอง
เห็น
งั้นรึ

เห็น
โลกเดียว
กับข้า

ชาย
คนนั้น
ก็เช่นกัน
รู้สึกได้

ในระหว่าง
ที่ต่อสู้
ก็เริ่ม
มองเห็น

นอกจากนี้
ชาย
คนนั้น

กำลัง
ใช้ประโยชน์
จากตา
ของข้า

โดยควบคุม
การไหลเวียน
เลือดของตน
และปั่นป่วน
การโจมตี

เกิดสิ่งที่
ไม่คาดคิด
ขึ้น
หลายเรื่อง

ทว่า
|

ไม่ว่าดาบ
ของใคร
ก็มาไม่ถึงคอ
ของข้า

จะใช้
ประโยชน์
หรือ
ก่อกวน

หาก
รู้ตัวแล้ว
ก็ไร้
ความหมาย
|

กระบวนที่ 16

ปราณจันทรา

เกนยะ

ยิงเร็วเข้า

ไม่ปล่อยเด็ดขาด!! ไม่ปล่อยเด็ดขาด!! ต่อให้ต้องกลายเป็นชิ้นๆ ...

ไม่ต้องสนใจผม

ถึงจะยิง
โดนผม
ไปด้วย
ก็ไม่เป็นไร

ถ้าผม
หยุดการ
เคลื่อนไหว
ของข้างขึ้น
ที่ 1
ได้ล่ะก็

ฉึก

เข้าใจ
แล้ว

อย่า
ลังเล
เด็ดขาด

ฉึก

เข้าใจ
แล้วล่ะ

ฟิ้ว

นิตยสาร Shonen jump รายสัปดาห์ ฉบับรวม 22 23 ปี 2019

นิตยสาร Shonen jump รายสัปดาห์ ฉบับรวม 4 5 ปี 2019

นิตยสาร Shonen jump รายสัปดาห์ ฉบับรวม 6 7 ปี 2019

ตอนที่ 174 ฝันร้ายที่ได้พบในคืนจันทร์สีเลือด

นี่มัน
อะไรกัน

ถึงจะ
ใช้ดาบ
ปัดออก

มันก็ยัง
เบี่ยงตัว
ฝังเข้ามา
ในร่างได้
เหมือนมีชีวิต

ร่าง
นั่น
⋮
!!

ปืนต่างชาติ
ที่มีรูปร่าง
ผิดแปลกไป

นี่มัน
หรือว่า
!!

เป็น
มนต์อสูร
โลหิตจริงๆ
ด้วย
!!
ต้นไม้...!?
รากแผ่ขยาย
ขยับไม่ได้
!!

!!

ผม
ที่โดนตัด
กับใบดาบ
ที่หัก

ดูดซับ
ส่วนหนึ่ง
ของข้าไป
…

วิญญาณ
โดนกดข่ม
ลึกลงไป
ในร่าง
สั่นสะท้าน

ความหงุดหงิด
ร้อนรน
แผ่จากอก
ขึ้นมาจนถึง
กลางหัว

จาก
ปลาย
เท้า

ความสงบ
เยือกเย็น
หลั่งไหล
หายไป

เป็น
ความรู้สึก
ที่น่าคิดถึง

ที่
ห่างหาย
ไป
400 ปี

วันหนึ่ง
เมื่อ
400
ปีก่อน

ในคืน
พระจันทร์
สีเลือด

ข้า

ได้เห็น
สิ่งที่
ไม่น่า
เชื่อ

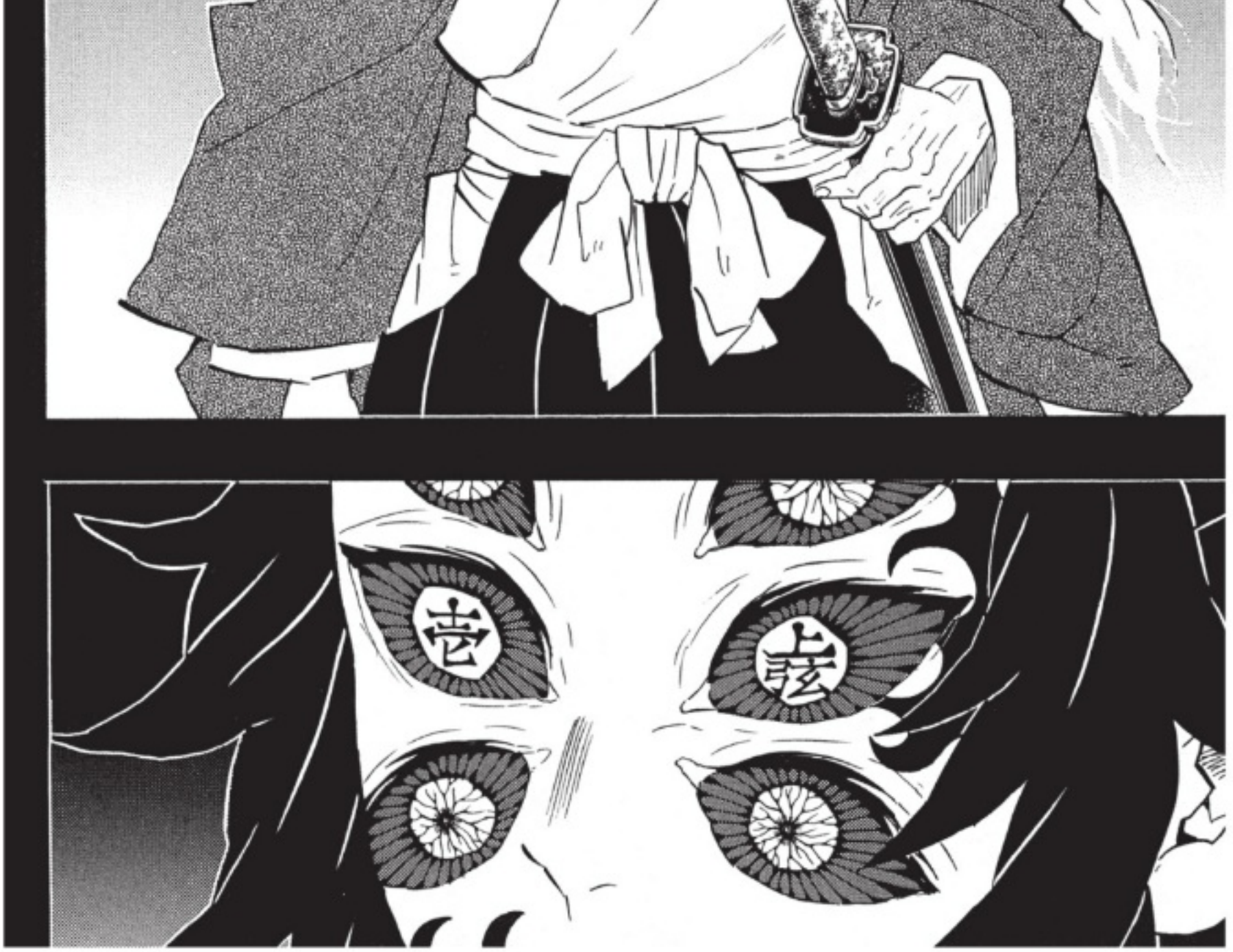

อยู่
ตรง
นั้น

ร่างของ
“น้องชาย”
ที่แก่ชรา

น้องชาย
ฝาแฝด

ทสึงิคุนิ
โยริอิจิ

โยริอิจิ
ที่เป็นมนุษย์
น่าจะอายุ
ราว 80 ปี

ผ่านไป
60 กว่าปี
หลังจาก
ที่เจอ
ครั้งสุดท้าย

ทำไม
ถึงยังมี
ชีวิตอยู่
?

:
เป็นไป
ไม่ได้

ทำไม
ถึงมี
แต่แก

ทำไม
แก
:

ทุกคน
น่าจะตาย
ก่อน
อายุ 25

ท่าน
พี่

ช่าง
น่าเวทนา
เสียจริง

ร่าง
อัปลักษณ์
แก่ชรา

ของ
สิ่งมีชีวิต
ที่เคยเป็น
น้องชาย

เวทนา
ข้า
—

ทั้งที่เมื่อ
60 ปีก่อน
เคยขวางหู
ขวางตา
ขนาดนั้น

แต่
ทว่า

ข้าไม่รู้สึก
ขุ่นเคือง
เลย

กำลังหลั่งน้ำตา
ในตัวข้าก็มี
บางสิ่งเอ่อล้น
ออกมา
เป็นครั้งแรก
เช่นกัน

เช่นเดียว
กับน้องชาย
ที่ไม่เคยแสดง
ความรู้สึกออกมา
แม้แต่น้อย

เสียงเรียก
“ท่านพี่”
แหบแห้ง

ข้า

ทำอะไรไม่ถูก
เป็นความ
หวั่นไหวที่ข้า
ไม่คาดฝัน

ต้อง
ฆ่าทิ้ง

ฆ่าส่วนหนึ่ง
ของตัวข้า
ในสมัยที่ยัง
เป็นมนุษย์

ฆ่า
ผู้เฒ่าอ่อนแอ
ที่ผ่านช่วง
รุ่งโรจน์ที่สุด
ทิ้งซะ

ตราบใด
ที่เจ้านั่น
เป็นนักล่า
อสูร

ผู้ที่หันดาบ
มาหาข้า
ข้าต้อง
จัดการ
ให้เด็ดขาด

เพียง
ชั่วพริบตา
ต่อมา
ก็สลาย
หายไป
จนหมด
ทว่า
ความรู้สึก
เจ็บปวดใจ
ที่น่า
ประหลาดนี้

ไม่เปิด
ช่องว่าง
แม้แต่
น้อย

ราวกับ
มีหินถ่วงบ่า
ทั้งสองข้าง

เจ้านั่น
ใช้ความ
น่าเกรงขาม
กดดันจนทำให้
บรรยากาศ
หนักอึ้ง

บุก
ล่ะ

มีแต่แก
ที่พิเศษ
ทำไม
ทุกครั้ง
ถึงมี
แต่แก
ทั้งที่
เป็นผู้มีปาน
แต่กลับ
มีชีวิต
ยาวนาน

กระบวนท่า
ที่ร่าง
ร่วงโรย
นั้นใช้

ทั้งความเร็ว
และอานุภาพ
ไม่ต่างไปจาก
ช่วงรุ่งโรจน์

ความริษยา
ที่แผดเผาลึก
จนถึงกระดูก

วันคืนแห่ง
ความ
เคียดแค้น
เมื่อ
60 ปีก่อน

ความ
ทรงจำ
ย้อน
กลับมา
เด่นชัด

ได้รับ
ความรัก
จากเหล่า
ทวยเทพ

มีแต่แก
ที่อยู่เหนือ
สัจธรรม
ของโลก

อยาก
ฆ่า

ชิงชัง
แก

ในการ
โจมตี
ครั้ง
ต่อไป

ทว่า
ข้ามั่นใจว่า
หัวข้า
จะต้องหลุด
จากบ่า

ร้อนรน
พ่ายแพ้

ความรู้สึก
เหล่านั้น
บีบคั้น
อวัยวะ
ทั่วร่าง

ทว่า

กระบวน
ท่าดาบ
ที่ไล่ต้อนได้
กระทั่ง
ท่านผู้นั้น

นั่น

ไม่ต่างอะไร
จากทักษะ
ของเทพเจ้า

การจู่โจม
ครั้งต่อไป
กลับไม่
เกิดขึ้น

โยริอิจิ
สิ้น
อายุขัย
|

ทั้งที่
ยังยืนอยู่
เช่นนั้น

อีกาของทันจิโร่
ทางนี้ เฟ้ย !!
เป็นอะไร มากมั้ย ...
กิยู ...
คุณปู่ อีกา ของ กิยู
อ๊ะ เอ่อ
ข้า ทันจิโร่ ครับ

ตอนที่ 175 คลื่นลูกใหม่ที่น่าสะพรึง

สำหรับข้า
ที่ยอมเป็นอสูร
เพื่อมีชีวิตยืนยาว
จำต้องลิ้มรส
ความอับอาย
ไปอีกหลายร้อยปี

ข้าคง
พ่ายแพ้
ไปแล้ว

หาก
อายุขัยของ
โยริอิจิยาวนาน
กว่านี้เพียง
ชั่วลมหายใจ

ข้า
จะพ่ายแพ้
ไม่ได้

นักดาบ
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ในประวัติศาสตร์
อันยาวนาน
ของนักล่าอสูร
ตายแล้ว

เมื่อ
โยริอิจิตาย
ข้าก็ไม่มีทาง
ได้ลิ้มรส
ความตาย
อย่างมีเกียรติ

ขนาด
ที่ยอม

มีร่างกาย
อัปลักษณ์
เช่นนี้
ไปแล้ว

ใช่
ข้าได้เลือก
เส้นทาง
ที่จะชนะ
ต่อไปเรื่อย ๆ

ตอนที่ 175

คลื่นลูกใหม่ที่น่าสะพรึง

ไม่ใช่
ทางนั้น
คันซาบุโร่
!
ไม่ใช่
ทางนั้น
!
เฮ้ย
เฮ้ย
นาย
ท่าน
เรียก
...

แต่กลับ
ปลดปล่อย
การโจมตี
จำนวนมาก
เท่าจำนวน
ใบดาบที่งอก
ออกมาได้

มีใบดาบ
งอก
ทั่วร่าง
⋮
!!

ทั้งที่
ไม่มีการ
กวัด
แกว่ง

เจ้า...
ปิศาจ
นี่

แย่แน่...เรา
กำลังจะตาย
ทั้งที่ยังทำ
ประโยชน์
อะไรไม่ได้...

แค่
ดาบเล่มเดียว
ก็ยุ่งยาก
แทบตายแล้ว

ปก
ป้อง
⋮

ปกป้อง...
ทุกคน...

ไม่ไหว
ทั้งคุณฮิเมจิมะ ทั้งคุณชินาซึงาวะ จะต่อสู้จนตัวตาย
แต่ว่า จะให้ทั้ง 2 คนนี้ ตายไปด้วยไม่ได้
ยังเหลือมุซัน
เราต้องปกป้อง 2 คนนี้ เพื่อทุกคน

กำลัง...
จะออก
กระบวนท่า
...
เรา...
ต้องทำ
อะไร
บางอย่าง
ก่อน
ที่
เรา
จะ
ตาย

ใบดาบ...
เปลี่ยน
เป็นสีแดง
...
!?

เจ็บปวด
ราวกับอวัยวะ
ภายใน
โดนแผดเผา
...
!!

ร่างกาย
แข็งเกร็ง
...
!!

นี่มัน
อะไรกัน
...
!!

ยัง
เหลือ
อยู่

กระสุนเนื้อ
ของข้า...
ยังอยู่ใน
ร่างเจ้านั่น
⋮

การบุก
อย่างหนัก
ของทุกคน
⋮

ทำให้มัน
ไม่มีเวลา
ไปสนใจ
⋮

มนต์
อสูร
⋮

โลหิต
⋮

ตรึงร่าง
อีกแล้วรึ
น่ารำคาญ
จริง

ต้องสับ
เจ้านั่นให้
ตายไปซะ

ออก
กระบวนท่า
ไม่ได้
!!!

ย้า

!!!

ยะ

ยังโจมตี
ไม่พอ
!!

คอแข็ง
อะไร
อย่างนี้

ฉึบ

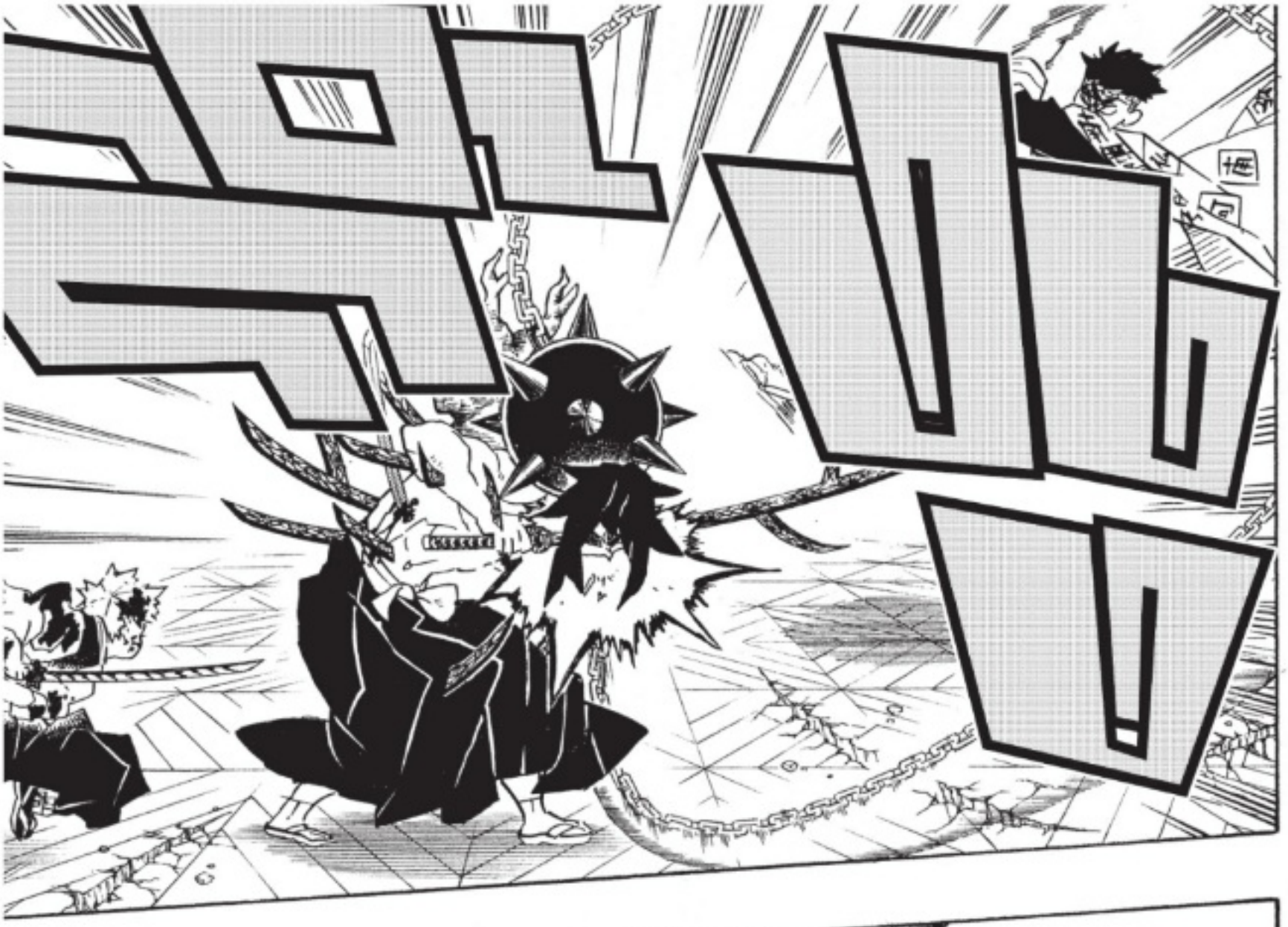

แถมยัง
ความเจ็บปวด
รุนแรงนี่...
ร่างกายแข็งเกร็ง!!
เป็นเพราะ
ดาบสีแดง
!!
ออกกระบวนท่า
ไม่ได้!! เพราะ
ต้นไม้ด้านหลัง!?
มันสูบเลือด
จากร่างข้า
เพื่องอกลำต้น

คิดจะทำ
ยังไงกับ
ผู้สืบทอด
?
ใบดาบ
สีแดง
:
เหมือน
โยริอิจิ
:

กระบวนท่า
ที่ขัดเกลามา
ต้องขาด
หายไป

ไม่มีผู้ใดมี
ความสามารถ
ทัดเทียม
พวกเรา

แทบหมดหวัง
ที่จะหาผู้
สืบทอดปราณ

เป็นเพียง
เศษเสี้ยวหนึ่ง
ของประวัติศาสตร์
อันยาวนาน
ของมนุษยชาติ

ท่าน
พี่

พวกเรา
ไม่ได้ยิ่งใหญ่
อะไรขนาดนั้น
หรอก

แต่พวกเขา
จะต้องมุ่งไป
ยังสถานที่
เดียวกันได้แน่

ผู้ที่จะไล่กวด
ความสามารถ
ของพวกเราได้
ตอนนี้เวลานี้
อาจเป็นเพียงทารก
ที่กำลังงอแง

ทำใจให้สบาย
แล้วใช้ชีวิต
จนกว่าจะ
สิ้นสุดเถอะ

พวกเรา
ไม่จำเป็น
ต้องห่วง
อะไร

ท่าน
พี่

ไม่รู้สึกว่า
น่าตื่นเต้น
หรอกหรือ

หนอย
—
!!!

เคร้ง

ขัก
วันหนึ่ง

เหล่าเด็ก ๆ
ที่จะเกิด
หลังจากนี้

ย้า
—

เหล็ก
กระทบกัน
จนเป็นสีแดง
⋮
!!

และ
มุ่งหน้า
สู่จุด
จะต้อง
ข้ามผ่าน
พวกเรา
ที่อยู่สูง
ยิ่ง ๆ
ขึ้นไป
ได้แน่

ชุดว่ายน้ำของเนซึโกะ:

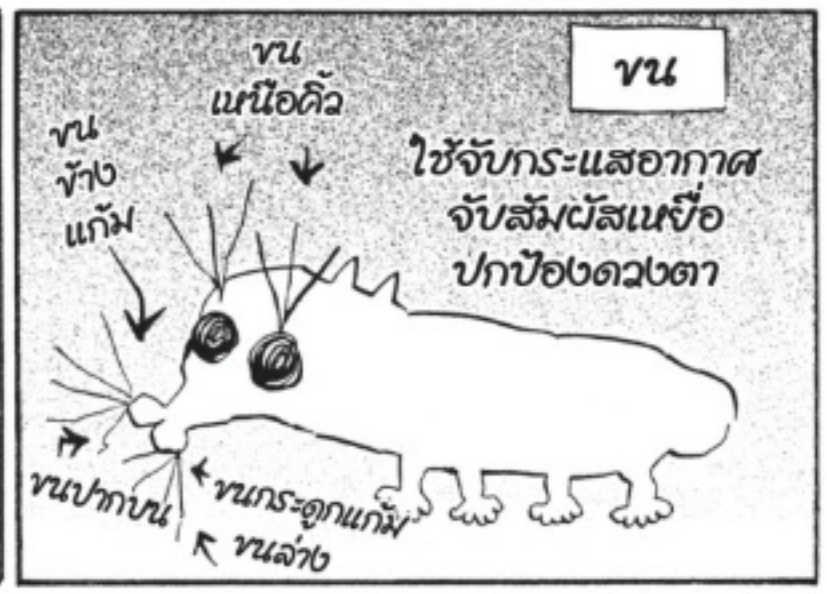

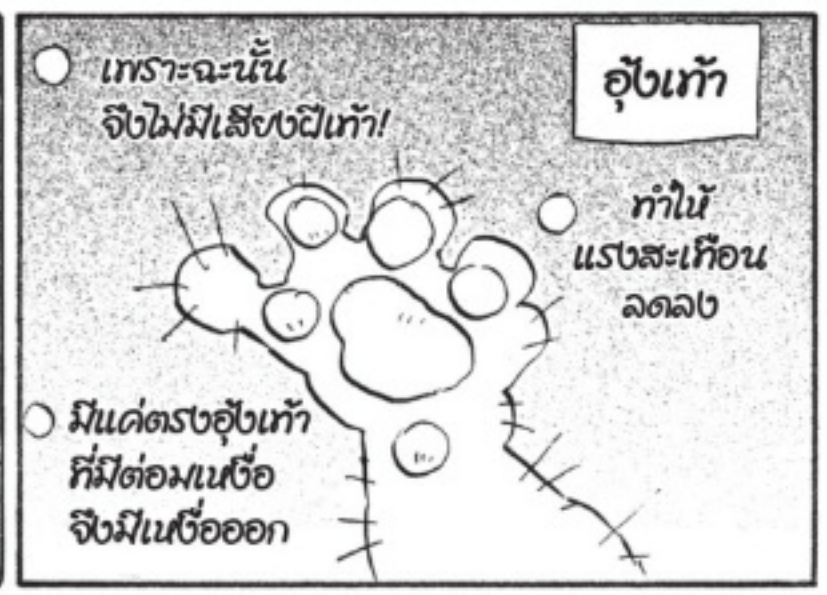

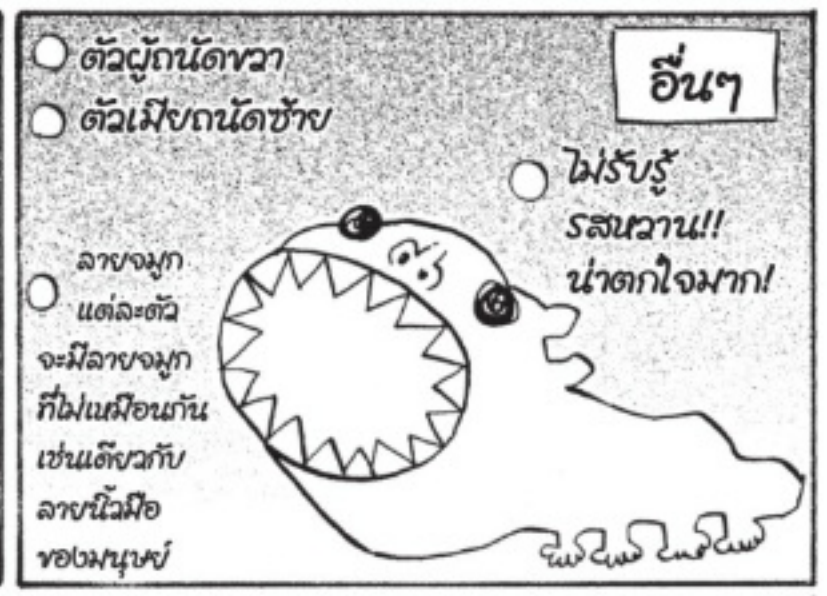

นิตยสาร Shonen jump รายสัปดาห์ ฉบับรวม 36 37 ปี 2019

*ทสึจิโนะโกะ สัตว์ลึกลับในตำนานญี่ปุ่น
รูปร่างคล้ายงู ลำตัวป้อมสั้น ไม่มีขา

โยริ
อิจิ
ทุกครั้ง
ที่แกยิ้ม
ข้าจะรู้สึก
ย่ำแย่
เสมอ
ตอนที่ 176 ซามูไร

แกกลับ
มองโลกในแง่ดี
อย่างน่า
ประหลาด

และ
ยิ้ม
แย้ม

ตอนที่คุยกัน
ว่าปราณ
ของตน
จะไม่มี
ผู้สืบทอดนั้น

ถึงได้
รู้สึกรังเกียจ
และโมโห
จนอึดอัด

ที่พิเศษ
แตกต่าง
ออกไป

ข้า
คิดฝังหัวว่า
มีแต่ยุคสมัย
ของเรา
เท่านั้น

มีสิ่งใด
น่าสนุกกัน

มนุษย์
ที่ใช้มนต์
อสูร
โลหิต

มนุษย์
ที่โดนฟัน
ลำตัว
ขาดครึ่ง
ก็ไม่ยอม
ปล่อยดาบ

มนุษย์
ที่ต่อให้โดนฟัน
เท่าไหร่
ก็ไม่เสียเลือด
ตาย

มนุษย์
ที่เติบโต
รวดเร็ว
ทัดเทียม
กับอสูร

เคลื่อนไหว
ได้เกินขอบเขต
ของกายเนื้อ
ไปเรื่อย ๆ

เหล่ามนุษย์
ที่ไม่ใช่ผู้ใช้
ปราณตะวัน

แต่ใบดาบ
กลับย้อม
เป็นสีแดง

จินตนาการ
ถึงอนาคต
พรรค์นี้
มีสิ่งใด
น่าสนุกกัน

เพียง
แค่คิด
ว่าข้า
จะแพ้

ความโกรธ
ก็
พลุ่งพล่าน
ขึ้นมา

ข้าจะไม่มีวัน
พ่ายแพ้อีก
เป็นครั้งที่ 2

ใช่แล้ว
ต่อให้โดน
บั่นคอ
ก็ตาม

ตอนที่ 7

เลือดหยุดไหล !!

แข็งใจโจมตีต่อไป !!

อย่าได้หยุดมือ !!

ชินาซีจาว: !!

กับเกนยะ: ต้องสูญเปล่า !!

อย่าให้ชีวิตของโทคิโท

เอา
เซ่
!!

ข้าจะสับแก
จนกว่าแก
จะสลาย
หายไปเลย
!!

ปราณ
วายุ
กระบวน
ที่
8

ปลาย
ปีก
กลา
ลม

ปราณหินพา
กระบวนที่ 5
ทัณฑ์ศิลาก่าจัดมาร

ก็จะ
ไม่ตาย

ข้า
ยังฟื้นฟูได้
หากข้า
ผ่านพ้น
ไปได้

ร่างกาย
ไม่สลาย

และอานุภาพ
ของมนต์
อีกไม่นาน
ก็จะหายไป

ทั้งพลัง
ของ
ดาบ

ส่วน
เจ้าพวกนั้น
จะล้มตาย

ต่อให้
โดนบั่นหัว
ข้าก็จะเอาชนะ
ความตาย
ให้ได้

!!

ฟึ่บ

โจมตีต่อไป!!
ทันทีที่หัวขาด
ร่างกาย
มันต้อง
อ่อนแอลงแน่
!!

ไอ้บ้านั่น
สร้างหัว
ขึ้นมาใหม่

ให้ตายสิ!!
บัดซบ
!!

มันไม่ได้
ฟื้นฟู
ได้รวดเร็ว
เท่ามุซัน
!!

เล็งที่คอมัน!!
ไม่ว่าจะที่ครั้ง
ต่อที่ครั้งก็เถอะ
!!

ยกเว้นแต่
แสง
อาทิตย์

เอาชนะ
ได้แล้ว

เท่านี้
ไม่ว่าการโจมตี
แบบไหนก็ไร้
ความหมาย

ก็จะ
ไม่แพ้
ใคร

เท่านี้
ข้า

ร่างที่อัปลักษณ์นี่...

อะไรกัน

ความฝันของท่านพี่คือการได้เป็นซามูไรที่แข็งแกร่งที่สุดในประเทศนี้สินะ?

ข้า

ข้าเองก็อยากเป็นอย่างท่านพี่

จะเป็นซามูไร
ที่แข็งแกร่ง
เป็นอันดับ 2
ของประเทศนี้

ของ
ซามูไร
รึ
. . .
นี่คือ
ร่าง
?

นี่คือความ
ปรารถนา
ที่แท้จริง
ของข้ารึ
?

!?
ร่างกายสลาย
จากจุดที่โดน
มุอิจิโร่แทง
…

ต้องกระบวนท่า...
ออกกระบวนท่า
ใช้มนต์อสูรโลหิตไม่ได้...
!!

ข้า
ยัง

ยัง
ไม่แพ้
|

ยัง

ข้ายัง
ฟื้นฟู
ได้

ท่าน
พี่

ช่างน่า
เวทนา
เสียจริง

สิ่ง
อัปลักษณ์
ที่ไม่ยอมรับ
ความ
พ่ายแพ้

โดนตัดหัว
ร่างกาย
ถูกฟัน
ถูกทุบ
เป็นชิ้นๆ

มีชีวิต
อย่าง
เสีย
เกียรติ

อยาก
แข็งแกร่ง
ถึงขนาด
ต้องกิน
มนุษย์รึ
?

ไม่อยาก
พ่ายแพ้
ถึงขนาดต้อง
กลายเป็น
สัตว์ประหลาด
น่าเกลียดรึ?

ข้ามีชีวิตต่อ
มาหลาย
ร้อยปี
เพื่อ
การณ์นี้รึ
?

ไม่ใช่

ข้า
เพียง
แค่

ไม่อยากตาย
ถึงขนาดลดตัว
เป็นสิ่งมีชีวิต
ที่อัปลักษณ์
เพียงนี้รึ
?

ข้า
อยากเป็น
แบบแก
เท่านั้น
นั้นล่ะ

โยริ
อิจิ

ตอนภาพโคคุชิโบ
สะท้อนใบดาบของซาเนมิ
ต้องสลับข้างซ้ายขวา
เหมือนส่องกระจกค่ะ
แต่จระเข้ไม่มีเวลาและเทคนิค
ในการแก้ไขเลยค่ะ

คนที่
ไม่ริษยา
ชิงชังผู้อื่น
ก็แค่
คนที่โชคดี

ก็แค่คนที่
ไม่เคย
ได้พบเจอ

กับ
คนที่ได้รับ
ความรัก
จากเหล่า
ทวยเทพ

ตอนที่ 177 น้องชาย

ผู้เป็นดั่ง
ดวงตะวัน
ที่โดดเด่น
เจิดจ้า

ราวกับ
จะแผดเผา
ทุก
สรรพสิ่ง

ถือเป็น
สิ่งอัปมงคล
เพราะเป็นเหตุ
แห่งการแย่งชิง
ตำแหน่ง
ผู้สืบทอดสกุล

ในยุคสมัย
ที่พวกเรา
ถือกำเนิด

ฝา
แฝด

พ่อ
จึงพูดว่า
จะฆ่า
น้อง

โยริอิจิ
ผู้เป็นน้องชาย
เกิดมา
พร้อมรอยปาน
น่ารังเกียจ

น้องชาย
จึงไม่โดนฆ่า
แต่หากอายุครบ
10 ปีเมื่อใด
ต้องออกจากบ้าน
ไปอยู่วัด

ก็แสดงความ
โกรธเกรี้ยว
อาละวาด
จนคุมไม่อยู่

ทว่า
เมื่อแม่
ได้ยิน
เช่นนั้น

แตกต่าง
กัน
ราวฟ้าเหว

ทั้งห้องหับ
เสื้อผ้า
การศึกษา
แม้แต่อาหาร

ของ
พวกเรา
พี่น้อง

ข้ามักจะ
คิดว่า
โยริอิจิ

ไร้เดียงสา
และน่า
สงสาร

ทุกครั้ง
ที่เห็นเขา
เขามักจะ
เกาะติด
ด้านซ้าย
ของแม่เสมอ

อาจเพราะ
เป็นเช่นนั้น
โยริอิจิ
จึงไม่อาจ
ห่างจากแม่

*เป็นการบอกขนาดห้องของญี่ปุ่นโดยวัดจากเสื่อทาทามิ ห้อง 3 เสื่อขนาดประมาณ 4.86 ตารางเมตร

หากเอาของ
ของตนให้
จะทำให้พ่อรู้
ดังนั้นข้าจึง
ทำขลุ่ยขึ้นมา
แล้วมอบ
ให้น้อง

ข้า
มักจะแอบพ่อ
ไปเล่น
ที่ห้องเล็ก
ขนาด 3 เสื่อ*
ของโยริอิจิ

ตั้งแต่
ยังเป็น
ทารก
โยริอิจิ

ไม่เคย
ยิ้มเลย
แม้แต่นิด

แถมเขายังไม่พูด
จนอายุ 7 ขวบ
ก่อนหน้านั้น
ใครต่อใคร
ต่างก็คิดว่าเขา
อาจจะหูหนวก

ตอนอายุ 7 ขวบ
ทุกคนก็ได้รู้ว่า
ความจริง
ไม่ใช่เช่นนั้น
ตอนนั้นข้ากำลัง
หวดลม
อยู่ในสวน

โยริอิจิ
ยืนอยู่
ใต้เงาสน
อย่าง
เงียบเชียบ

เพียงแค่นั้น
ก็ทำเอา
หนาว
ไปถึงกระดูก

ความฝัน
ของท่านพี่คือการ
ได้เป็นซามูไร
ที่แข็งแกร่งที่สุด
ในประเทศนี้
หรือครับ?

ทำเอาข้า
ตกใจจน
แทบหยุด
หายใจ

ถึงกับ
ทำดาบไม้
หลุดร่วง

พูดออกมา
ครั้งแรก
ก็พูดได้
อย่าง
คล่องแคล่ว

จากนั้น
จู่ๆ ก็พูดว่า
ตนเอง
จะเป็นซามูไร
เช่นกัน

เดิมทีโยริอิจิ
จะต้องถูกไล่
ไปอยู่วัด
เมื่อถึง
อายุ 10 ปี

มีชะตา
ที่ต้องบวช
เป็นพระ
ไม่ใช่
ซามูไร

ไม่รู้ว่าเขา
เข้าใจ
หรือไม่

และนั่นคือ
การแย้มยิ้ม
ครั้งแรก
ของโยริอิจิ
เช่นกัน

ข้ารู้สึก
สะอิด
สะเอียน

ซามูไร
ที่ต้องต่อสู้
เดิมพัน
ด้วยชีวิต

ไม่มีทางเป็น
ผู้ที่พอเห็นแม่
แล้วต้องวิ่ง
เข้าหา
เกาะติดแม่
ตลอดเวลา

เช่น
นั้น
แน่

ทว่า
หลังจากนั้น
ในระหว่าง
ที่ข้า
กำลังเรียน
ดาบ

โยริอิจิ
ก็วนเวียน
เข้ามาขอ
ให้สอน
ดาบให้

ลูกน้องของพ่อ
ที่คอยสั่งสอน
วิชาดาบให้ข้า
ยื่นดาบไม้ไผ่
ห่อนวมให้

อธิบาย
วิธีจับดาบ
และวิธี
ตั้งท่า

ด้วย
ปากเปล่า
เพียง
นิดหน่อย

จากนั้น
ลูกน้องของพ่อ
ก็ตั้งท่า
แล้วพูด
ให้เขาลองบุก
เข้าหา

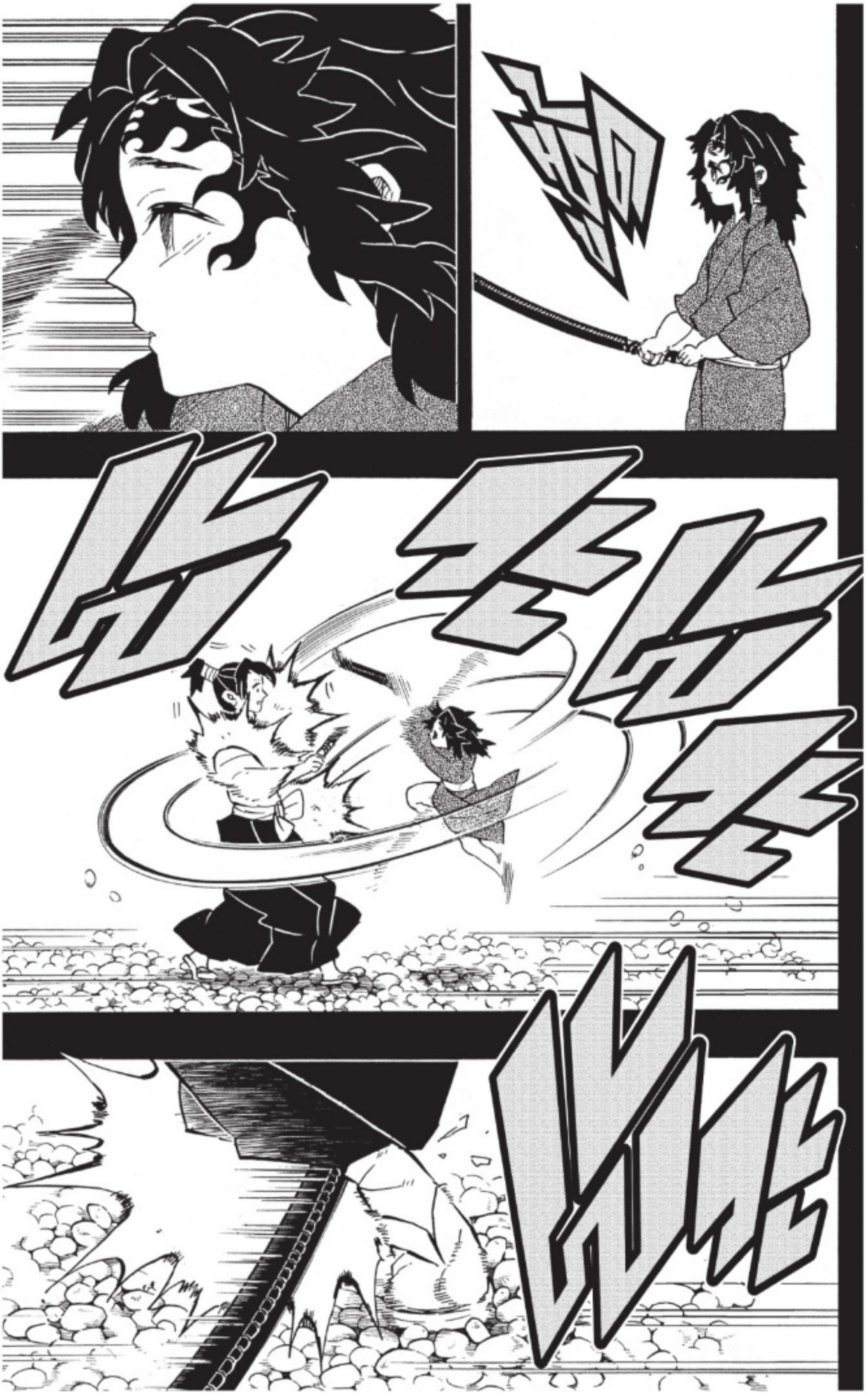

ลูกน้อง
ของพ่อ

ที่ข้าบุกเข้าหา
หลายต่อ
หลายครั้ง
ก็ไม่เคย
ฟาดโดนซักครั้ง

ถูกโยริอิจิ
ฟาดถึง 4 ครั้ง
เพียงชั่วพริบตา
จนหมดสติ

คอ อก
ท้อง ขา
ถูกเด็ก
7 ขวบตี

จน
บวมปูด
เท่า
กำปั้น

ดีที่
ไม่ส่งผล
ไปถึง
กระดูก

สำหรับ
โยริอิจิแล้ว
การทำร้ายคน
ทำให้เขา
ไม่สบายใจ
อย่างมาก

หลังจากนั้น
โยริอิจิ
ก็ไม่พูด
ว่าอยากเป็น
ซามูไรอีก

ในระหว่าง
ที่พูดคุย
โยริอิจิก็พูด
ในสิ่งที่ไม่อาจ
ทำความ
เข้าใจได้
ออกมา

จึงตามตื๊อ
ถามเค้น
เอาคำตอบ

แต่ไม่ว่าอย่างไร
ข้าก็อยากรู้
ความลับของ
ความแข็งแกร่ง
ของโยริอิจิ

ขอเพียงมองการ
ไหลเวียนของเลือด
การหดตัวของ
กล้ามเนื้อ หรือ
ทิศทางการเคลื่อนที่
ของกระดูกให้ดี
ก็พอ

ก่อนที่
จะบุกเข้ามา
ปอดจะ
ขยายใหญ่

นั่นเป็นความ
สามารถพิเศษ
ที่มีติดตัวมา
ตั้งแต่เกิด
เช่นเดียวกับปาน

ได้อย่าง
ทะลุ
ปรุโปร่งนั้น
ก็ใช้เวลา
พอสมควร

กว่าจะเข้าใจ
ว่าโยริอิจิมอง
ร่างกาย
ของสิ่งมีชีวิต

แถมยังมี
ความสามารถ
ในการตอบสนอง
ของร่างกาย
ที่ยอดเยี่ยม

แท้จริง
กลับโดดเด่น
เป็นเลิศ
เหนือตน

ผู้ที่เคยคิด
มาตลอด
ว่าช่าง
น่าสงสาร

แทนที่
จะคุย
เรื่องดาบ

ข้าอยาก
เล่นว่าว ไม่ก็
เกมกระดาน
กับท่านพี่
มากกว่า

ข้าอยาก
มุ่งมั่นสู่วิถี
แห่งดาบ

วิถีแห่งดาบ
ที่นำมา
ซึ่งความ
เจ็บปวด
และทรมาน

หากยิ่ง
มุมานะ
ก็ยิ่ง
แข็งแกร่ง

คนรอบข้าง
ล้วนยอมรับ
ในพรสวรรค์
ของข้า

ก็ไม่ต่าง
จากการ
เคลื่อนที่
ของเต่า

ทว่า
ต่อหน้า
อัจฉริยะ
ที่หาได้
ยากยิ่ง

ในยามที่
โยริอิจิ
พูดถึงดาบ
เขาทำราวกับ
กำลังพูด
เรื่องที่แสน
น่าเบื่อ

หาก
พรสวรรค์
ได้อยู่กับผู้ที่
อยาก
ครอบครอง
จะดี
แค่ไหนกัน

สำหรับ
โยริอิจิแล้ว
วิถีดาบไม่ต่างอะไร
กับการละเล่น
ของเด็ก ๆ

ไม่ทำ
ให้เขายินดี
แม้แต่
น้อย

การได้รู้ว่า
ตนมีพรสวรรค์
ด้านดาบ
เหนือผู้อื่น

ชายผู้เป็นลูกน้องของพ่อคงรายงานเรื่องโยริอิจิแน่

จุดยืนกลับกันเสียแล้ว

หลังจากนี้อีก 3 ปี เมื่ออายุ 10 ปี ข้าจะถูกส่งไปยังวัด ความฝันที่จะเป็นซามูไรจบสิ้นแล้ว

ข้าจะถูกยัดเข้าไปในห้อง 3 เสื่อนั่นแทน

ผู้สืบทอดตระกูลคือโยริอิจิ

มีอะไร

.....

ท่านพี่

ว่า ยังไง นะ ?

ท่านแม่ จากไป แล้ว

*วิธีบอกเวลาสมัยก่อน ต้นยามเสือคือเวลาตั้งแต่ตี 3 ถึง ตี 3 ครึ่ง

เกิด อะไรขึ้น ?

กะทันหัน อะไร อย่างนี้

ต้นยาม เสือ* โยริอิจิ มาหา

ความตาย มาเยือนแม่ โดยไม่ รู้เนื้อรู้ตัว

ส่วนข้า จะขอตัว ออกเดินทาง ไปวัดเลย

กรุณาถาม รายละเอียดจาก “อิโตะ” ผู้รับใช้ ที่อยู่ข้างกาย

ต้อง ขอโทษ ด้วย

ขลุ่ย ?

ขลุ่ย นี่

ครับ

ข้าจึง อยากมา กล่าวลา ซักหน่อย

ออก เดินทาง? ตั้งแต่ ตอนนี้ ?

ข้าจะคิดว่า ขลุ่ยที่ได้รับนี้ เป็นตัวแทน ท่านพี่

ไม่ว่า จะอยู่ไกล แค่ไหน ข้าก็จะ:

มุมาน: ทุกๆ วัน ไม่ย่อท้อ

ด้วยผ้า
แล้วเก็บไว้
ในอกเสื้อ
ราวกับ
เป็นสิ่ง
ล้ำค่า

โยริอิจิ
ห่อขลุ่ยห่วย ๆ
เสียงเพี้ยนนั่น

ข้าไม่พูด
ตอบอะไร
กลับไป

น่า
ขยะ
แขยง

มีอะไร
น่ายินดีกัน
ข้าไม่เข้าใจ

ยิ้ม
อีกแล้ว

ของ
เฮงซวย
พรรค์นั้น

จากนั้น
ก็แบก
สัมภาระ
อันน้อยนิด

เดิน
เตาะแตะ
จากไป
แบบนั้น

โยริอิจิ
แสดงท่าทีพึงพอใจ
ค้อมหัวลงต่ำให้ข้า

จึงตัดสินใจ
ออกจากบ้าน
เร็วกว่า
กำหนด

โยริอิจิ
รู้ตัวว่าตน
จะโดนแต่งตั้ง
ให้เป็น
ผู้สืบทอด

จาก
บันทึก
ของ
แม่

แม่ได้รับ
ความทรมานจาก
ร่างกายซีกซ้าย
ที่ขยับไม่ได้ดั่งใจ
ตั้งแต่
หลายปีก่อน

ดูเหมือน
โยริอิจิ
จะล่วงรู้
อาการป่วย

รวมถึง
วาระสุดท้าย
ของแม่
ล่วงหน้า

ซ้าย
...

ร่างกาย
ซีกซ้าย

โยริอิจิ
ไม่ได้เกาะ
ติดแม่

แต่คอย
พยุงแม่
ที่เจ็บป่วย
อ่อนแอ
ต่างหาก

เฮือก

ใน
ตอนนั้น
ข้า

ได้ยิน
เสียงร่างกาย
โดนแผดเผา
ด้วยเพลิง
ริษยา

ข้าชิงชัง
อัจฉริยะอย่าง
โยริอิจิ
จากก้นบึ้ง
ของหัวใจ

เรื่องซุบซิบยุคไทโช

อาเคโนะ มารดาของมิจิคัทสึและโยริอิจิ

เป็นคนเงียบๆ เรียบร้อยจนถูกเรียกว่าตุ๊กตา ดังนั้นในตอนที่เธอได้ยินสามีพูดว่า จะฆ่าทารกที่มีปานอัปมงคลอย่างโยริอิจิ เธอโกรธเกรี้ยวอย่างมาก เหล่าคนที่รู้จักเธอจึงตกอกตกใจเป็นอย่างมาก

มารดาของมิจิคัทสึและโยริอิจิพยายามเอ็นดูลูกๆ อย่างเท่าเทียมที่สุดเท่าที่จะทำได้ ที่โยริอิจิต้องใส่ชุดพื้นๆ อาศัยอยู่ในห้องที่เหมือนกับห้องเก็บของ ทำให้เธอเครียดมากจนอ่อนแอล้มป่วย

เธอเขียนจดหมายสั่งเสีย ให้สามีดูแลตัวเองให้ดี และวิงวอนขออย่าแยกลูกๆ ออกจากกัน ช่วยเลี้ยงดูพวกเขาให้แข็งแรงสมบูรณ์โดยไม่แบ่งแยก

มิจิคัทสึ เป็นชื่อที่บิดาตั้งเพราะหวังให้เขาแข็งแกร่งชนะศึกตลอดไป

โยริอิจิ เป็นชื่อที่มารดาตั้งเพราะหวังให้เขาให้ความสำคัญกับการสานสัมพันธ์กับบุคคลเหนือสิ่งอื่นใด

ตอนที่ 178 ต่อให้เอื้อมมือไขว่คว้าเท่าไหร่

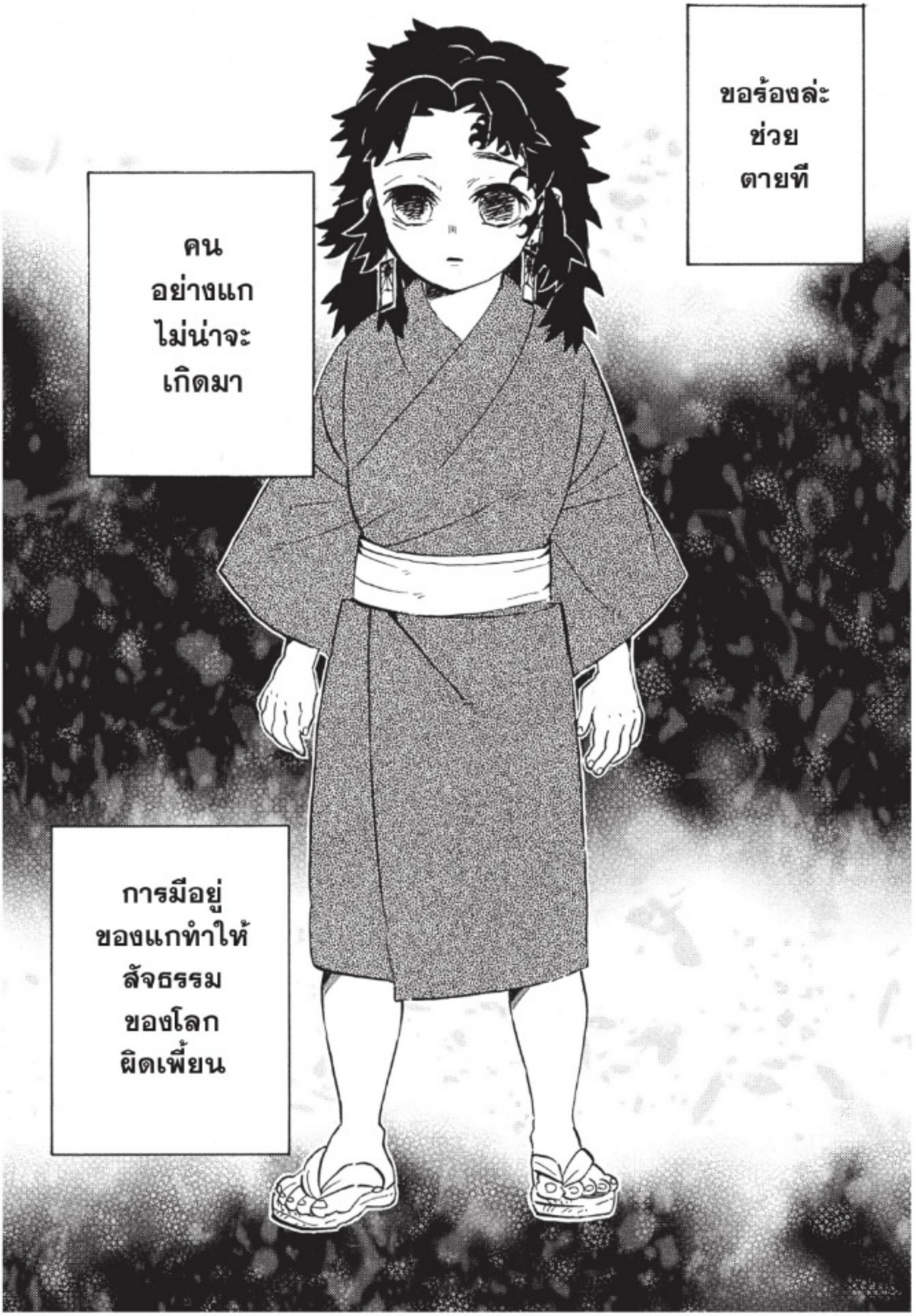

โยริอิจิ
ไม่ได้ไป
ที่นั่น

พ่อ
ส่งผู้รับใช้
ไปที่วัดเพื่อพา
โยริอิจิกลับมา

ไม่เห็น
แม้แต่เงา
หรือทิ้ง
ร่องรอยใด

เขา
หายตัวไป
กะทันหัน

คำ
อ้อนวอนของข้า
กลายเป็นจริง
โดยไม่คาดฝัน

อาจ
ถูกคนลักพา
พลัดตกเขา
หรือถูกหมี
ทำร้าย

จากนั้น
ข้าก็ใช้ชีวิต
อย่างสงบสุข
ได้สิบกว่าปี

ข้าแต่ง
ภรรยา
มีลูก

ใช้ชีวิตทุกวัน
อย่างราบเรียบ
และน่า
เบื่อหน่าย

รู้สึก
เดือนปี
ผ่านไป
อย่างช้า ๆ

ทว่า

เมื่อถูก
อสูรโจมตี
กลาง
ป่าเขา

เวลา
ที่หยุดนิ่ง
ก็เคลื่อนที่
อีกครั้ง

พวกเรา
ได้พบกัน
โดย
ไม่คาดฝัน

ผู้ที่
ช่วยเหลือข้า
จากอสูรคือ
โยริอิจิ

เทคนิค
ในการใช้ดาบ
ถูกขัดเกลา

จนเทียบ
ไม่ได้กับ
ช่วงเวลา
ที่ยัง
เป็นเด็ก

สังหาร
อมนุษย์
ลงได้
อย่าง
ง่ายดาย

ฉับพลัน
ที่ได้เห็นโยริอิจิ
ความสงบสุข
ของข้า ก็ถูก
ทำลายลง

ข้ารู้สึกถึง
ความชิงชังและ
ความริษยา
ที่แผดเผา
อวัยวะภายใน
อีกครั้ง

ต้อง
ขออภัย
ด้วย

ท่าน
พี่

โยริอิจิ
ขอโทษ
ที่ตน
มาถึงช้า

จนเป็นเหตุ
ให้ลูกน้อง
ของข้าตาย

โยริอิจิ
แข็ง
แกร่ง

แถมยัง
เป็นบุรุษ
ที่ไร้ที่ติ

ข้าอยากได้
ความแข็งแกร่ง
รวมถึง
ความสามารถ
ในการใช้ดาบนั่น

มาเป็น
ของตน

จึง
ทิ้งบ้าน

ภรรยา
ลูก

เลือกหนทาง
สู่การเป็น
นักล่าอสูร
เช่นเดียวกับ
โยริอิจิ

โยริอิจิ
สอนปราณ
และกระบวน
ท่าดาบ
ให้ทุกคน

ทว่า
ไม่มีใครซักคน
ที่จะทำได้
เหมือนโยริอิจิ

โยริอิจิ
ชี้นำให้ทุกคน
ให้ทำในสิ่งที่
แต่ละคนถนัด

รวมถึง
ปรับเปลี่ยน
ปราณ
ให้เหมาะสม

ดังนั้น
จึงได้เกิดปราณ
สายต่าง ๆ
ของปราณตะวัน
ขึ้น

มีผู้ปรากฏ
ปานเพิ่มขึ้น
พลังการต่อสู้
ของนักล่า
อสูร
เพิ่มสูงขึ้น

ไม่นานนัก
ข้าก็มีปาน
ปรากฏ

เป็นปาน
ที่เหมือน
กับโยริอิจิ
ทุก
กระเบียดนิ้ว

สิ่งที่ใช้ได้
เป็นเพียงปราณ
สายแยก
ที่เกิดขึ้นทีหลัง
และตั้งชื่อว่า
ปราณจันทรา

ข้าก็ใช้
ปราณ
ตะวัน
ไม่ได้

แต่
กระนั้น
สุดท้าย

ในขณะที่
กลัดกลุ้ม
จมจ่อม
ความคิด
ที่น่าอดสู

หากฝึกฝน
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ซักวันหนึ่ง
อาจจะไล่ตาม
โยริอิจิได้

ผู้ปรากฏปาน
เริ่มล้มตาย
ราวใบไม้ร่วง

ปานนั้น
ไม่ต่างจากการ
ยืมอายุขัย
มาใช้ล่วงหน้า

ช่วงที่
รุ่งโรจน์
จะจบสิ้น
ในไม่ช้า

ไม่มี
อนาคต
สำหรับ
ข้า

ไม่เหลือ
แม้แต่เวลา
จะให้ฝึกฝน

ถ้าเช่นนั้น
ก็เป็นอสูร
เสียสิ

หากเป็นอสูร
จะได้ชีวิต
อันเป็นนิรันดร์

เจ้าอยาก
ฝึกปรือ
วิถีดาบ

ส่วนข้า
ก็อยากลอง
ทำให้นักดาบ
ผู้ใช้ปราณ
เป็นอสูร

เจ้าสามารถ
เลือกได้
หนทาง
ที่ต่างจาก
นักดาบผู้อื่น

ว่า
ยังไง
?

ข้าจะได้รับ
การ
ปลดปล่อย
จากทุก
สรรพสิ่ง

เส้นทางที่ข้า
ปรารถนา
จากใจ
ได้เปิดออก

มันควร
จะเป็น
เช่นนั้น
แท้ ๆ...

แสดง
การคงอยู่
ที่อยู่เหนือ
กฎเกณฑ์
ของโลก

แต่แก
ก็ยังปรากฏตัว
ต่อหน้าข้าอีก

คว้าชัยชนะ
และหมด
อายุขัย
จากไป

ไม่มีใคร
ซักคนที่สร้าง
บาดแผล
ให้โยริอิจิได้

ก็เอาชนะ
แกไม่ได้

ไม่ว่า
ท่านผู้นั้น...
หรือ
แม้แต่ใคร

ทำไม
แกถึงได้สร้าง
ความอัปยศ
ให้ข้าได้เสมอ
?

壱

上弦

ทำไม
กัน
?

ชิง
ชัง
ชิง
ชัง
!!

ข้าจะคิดว่า
ขลุ่ยที่
ได้รับนี้

เป็น
ตัวแทน
ท่านพี่

พอที

ข้า
เกลียด
แก

เพียงได้ยิน
เสียงของแก
ก็พาเดือดดาล
จนปวดหัว

แค่
เห็นหน้าแก
ก็รู้สึก
คลื่นเหียน
แล้ว

ทั้งที่
เป็น
เช่น
นั้น

หลายร้อยปี
ที่ข้ามี
ชีวิตมานี้

สิ่งที่แจ่มชัด
ในความทรงจำ
กลับเป็นใบหน้า
ของแกที่ข้า
อยากลืมที่สุด

ทั้งที่
นึกใบหน้า
ของพ่อ
ใบหน้า
ของแม่

ใบหน้าของลูก
ใบหน้าของ
ภรรยาไม่ออก

แต่กลับ
จดจำ
ใบหน้าแก
ได้ชัดเจน

แกเป็นดั่ง
ดวงอาทิตย์
ที่เจิดจรัส
เพียง
หนึ่งเดียว

มนุษย์
ที่อยู่รอบ
ตัวแก

ทุกคน
ล้วนหลงใหล
เอื้อมมือ
ไขว่คว้า

แต่กลับ
ต้องประสบ
กับความ
ทุกข์ทรมาน

จนกลาย
เป็น
เถ้าถ่าน

อา
...

ข้า

ไม่อาจ
ครอบครอง
สิ่งใด
ได้เลย

ตัดขาด
ตระกูล
ทอดทิ้งลูก
และ
ภรรยา

ละทิ้ง
การเป็น
มนุษย์

ละทิ้ง
การเป็น
ซามูไร

ฆ่า
ลูก
หลาน

ก็ยังใช้
ไม่ได้รึ
?

ต่อให้ทำ
ถึงขนาดนี้
แล้ว

ไม่อาจ
เห็นโลก
เช่นเดียว
กับที่แก
เห็น

ทว่า
ข้าก็ไป
ไม่ถึง

แกพูดว่า
จุดหมาย
ของเหล่าผู้ที่
ขัดเกลาตน
คือสถานที่
เดียวกัน

ถึงอย่างนั้น
ทำไมปราณ
ของแกถึงยัง
หลงเหลืออยู่

นักดาบ
ที่รู้กระบวนท่า
ของปราณตะวัน
ทิ้งจนหมด

หลังจาก
ที่แกตายไป
ข้าและ
ท่านผู้นั้น
ก็ตามไล่ฆ่า

ทำไมข้า
ถึงต่างกับแก
ถึงเพียงนี้

ทำไม
ข้าถึงเป็น
ใคร
ไม่ได้เลย

ทำไม
ข้าถึงไม่อาจ
เหลืออะไร
ทิ้งไว้ได้เลย

ข้าเกิดมา
เพื่ออะไร

บอก
ข้า
ทีสิ

โยริ
อิจิ

โรงเรียนมัธยม Kimetsu

อิงุโระ โอบะไน อาจารย์วิชาเคมี
เป็นภูมิแพ้ผู้หญิงเลยใส่มาสก์ตลอด
เห็นว่าเอาพันงูที่คอเพื่อกันผู้หญิง
ไม่ให้เข้าใกล้ มักจะแวะไปร้านอาหาร
ที่เป็นบ้านของอาโออิบ่อยๆ แต่ก็
สั่งแค่ชามาดื่ม แถมชอบโทรศัพท์
มาถามบ่อยๆ ว่า “มีเด็กผู้หญิง
ผูกผมเปียแวะมาที่ร้านรึเปล่า”
ด้วย นักเรียนคนไหนสอบตก
จะโดนจับมัดอยู่กับที่แล้วยิงจรวด
ขวดพลาสติกใส่

ฮิเมจิมะ เกียวเม อาจารย์วิชาสังคม
และอาจารย์ที่ปรึกษาชั้นม. 4
ห้องทาเคะโนะโกะ

เพราะกล้ามโตตัวใหญ่เลยทำให้
ใครต่อใครกลัว แต่ของที่อาจารย์
พกติดตัวล้วนแต่เป็นของลายแมว
แถมยังน่ารักมากๆ ไม่นานนัก
ทุกคนก็รู้ตัวว่า อ้าว?
ตานี่เป็นคนอ่อนโยนใจดี
ชอบแมวนี่นา? มักจะโดน
ทักผิดว่าเป็นคุณพ่อด้วยนะ

โซยามะ ฮาคุจิ
(อายุ 18)
ม.6 ห้องเอโบชิ

โซยามะ โคยูกิ
(อายุ 16)
ม.4 ห้องอาจิไซ

สัญญากันว่าจะ
แต่งงานกันตั้งแต่เด็ก
เนื่องจากบ้าน
อยู่ติดกันพ่อแม่
ของทั้ง 2 ต่างก็
ยอมรับ มีแต่ต้อง
แต่งงานกันแล้วล่ะ
ชื่อเล่นของทั้ง 2
คือ ฮิเมะ กับท่าน
ฮาคุจิ ทั้ง 2 คน
อยู่ชมรมศิลปะหัตถกรรม

ฮาคุจิ
เป็นคนสืบทอดโรงฝึก
บ้านโคยูกิด้วยนะ

← โดมะ (ชื่อจริงและอายุเป็นปริศนา)

นักต้มตุ๋นแต่งงานและต้มตุ๋นอื่นๆ
อีกมากมาย ชื่อเสียงฉาวโฉ่ขนาดเป็น
สกู๊ปพิเศษทางโทรทัศน์เชียวนะ
มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีมากมาย
แต่ไม่มีหลักฐานเพียงพอจึงไม่ถูกยื่นฟ้อง
หลังจากส่งเสียงทักทายเด็กผู้หญิง
ผมสีชมพูเขียว เขาก็หายสาบสูญไปเลย
ได้ยินว่าในที่เกิดเหตุมีคนได้ยินเสียง
ชายหญิงโต้เถียงกันว่า “ฉันว่าคุณ
กำลังโกหกอยู่!” “แอ๊ก!!” ด้วยล่ะ

SIAM INTER COMICS

LICENSED BY SHUEISHA Inc.

ดาบพิฆาตอสูร เล่ม 20

by Koyoharu Gotouge

เรื่อง : ภาพ	Koyoharu Gotouge
แปล	น้ำหวาน
เรียบเรียง	ปริญญา ทรงฤกษ์, ศุภชัย ศรีพันธุ์
ที่ปรึกษากฎหมาย	สำนักงานอารักขากฎหมายและการบัญชี
บรรณาธิการ	วิชัย ลิ้มศิริไพธิ์ทอง

จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย : บริษัท เอสเอ็มเอ็ม พลัส จำกัด

ภายใต้ลิขสิทธิ์จาก : บริษัท ชูเอฉะ โตเกียว ญี่ปุ่น ผ่าน บริษัท ทัตเทิล โมริ เอเจนซี่ จำกัด

KIMETSU NO YAIBA

© 2016 by Koyoharu Gotouge

All rights reserved.

First published in Japan in 2016 by SHUEISHA Inc., Tokyo

Thai translation rights in Thailand arranged by SHUEISHA Inc.

Through Tuttle-Mori Agency, Inc.

สำนักพิมพ์ : สยามอินเตอร์คอมิกส์ ในเครือ บริษัท เอสเอ็มเอ็ม พลัส จำกัด
459 ซ.พิบูลอุปถัมภ์ ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 โทร. 02-694-3010 ต่อ 1506-1507, 1521-1523

จำหน่ายโดย : บริษัท เอสเอ็มเอ็ม พลัส จำกัด
โทร. 02-694-3010 ต่อ 1923, 1914 แฟกซ์ 02-693-0904

ISBN 978-616-492-780-3

ISBN 978-616-492-780-3

KIMETSU NO YAIBA
© 2016 by Koyoharu Gotouge
All rights reserved.
First published in Japan in 2016
by SHUEISHA Inc., Tokyo
Thai translation rights in Thailand
arranged by SHUEISHA Inc.
through Tuttle-Mori Agency, Inc.

ฮิเมจิมะ เสาหลักหินผาและ ชินาซึงาวะ เสาหลักวายุประจันหน้ากับอสูรข้างขึ้นที่ 1 ในระหว่างการต่อสู้ที่ดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ เสาหลักทั้ง 2 ทำให้ปานปรากฏขึ้นได้ และโจมตีอย่างไม่ท้อถอยแต่ทว่าก็ยังถูกความแข็งแกร่งที่น่าทึ่งกลบข่มอย่างต่อเนื่อง อีกด้านหนึ่ง เกนยะได้รับส่วนหนึ่งของอสูรข้างขึ้นที่ 1 มาฟื้นฟูร่างกาย... ปลายทางของการต่อสู้ที่แสนยากลำบากจะเป็นเช่นไร!?